

Demokrasi Değil AKP İleri Gidiyor!

Gerçek

Kasım 2010 / Sayı: 13

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

5 6 8 İ M P ' 8 9 x Ü @
Ü F 5 B İ 5 ' ? 5 @ ? 5 B ' C @

Gerçekten

AKP hükümetine Amerikan füzesi

Referandum sonuçları AKP'yi iyice şımarttı. Tayyip Erdoğan'ı, Bülent Arınç'ı, Hüseyin Çelik'i sağa sola demediklerini bırakmıyorlar.

Ama AKP'nin afra tafrası ABD'ye sökmüyor. Sen misin İsrail'e kafa tutan, İran'a yaptırımlara karşı çıkan? Ben seni İran'a karşı esas kalkan yapayım da gör! ABD'nin Erdoğan'a söylediği bu! Emperyalizm tam bir köşeye sıkıştırma harekâtına giriyor.

Devrimci İşçi Partisi'nin tavrı açıktır: Biz nükleer silahlar yeryüzünden silinene kadar mücadeleye ederiz. Ama emperyalizmin nükleer silahları halkların başı üzerinde bir kılıç gibi sallanırken, İsrail Ortadoğu'da nükleer silah tekeline sahipken, İran'ın nükleer silah yapmasına kimse karşı çıkamaz. İran'a bu yüzden bir saldırı olduğunda da, rejimi isterse dünyanın en gerici rejimi olsun, İran halkını sonuna kadar savunuruz. O yüzden, füze kalkanı konusunda da tavrımız berraktır: "Emperyalizme değil, İran'a kalkan ol!" deriz.

Şimdi yıllarca AKP'ye ABD maşası diye saldıran, kendilerini de anti-emperyalist diye sunmaya pek meraklı ulusalcıların partisi CHP'yi bekliyoruz. Bakalım füze kalkanına karşı çıkabilecek mi? Füze kalkanı AKP'nin büyük sınavıdır. Ya ABD'ye teslim olacak, ya da bu toprakların büyük çoğunluğu ABD emperyalizmine karşı olan halkın duyarlılığına.

Ama sadece AKP değil, CHP ve solun önümüzdeki seçimlerde onu desteklemeye hazırlanan akımları da bu büyük sınavdan geçecek.

**Devrimci
Marksizm
Yol
Ayrımında**

Sungur Savran

S.5

**Meşeyi
Yakmaya
Çalışmak**

Şiar
Riştanoğlu

S.7

**CHP
Sermayeye
Hizmete
Hazırlanıyor**

S.3

**Ekim
Devrimi:
İşçi
Sınıfının
Kurtuluş
Yolu!**

S.9

Parti'den

Mersin'de DİP Girişimi dayanışma etkinliği

DİP Girişimi'nin Mersin'deki örgütlenme çalışmaları sürüyor. DİP Girişimi'nin Mersin'deki kuruluş çalışmaları kapsamında 17 Ekim Pazar günü bir dayanışma etkinliği gerçekleştirildi.

Etkinlik, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından, DİP Girişimi'nin, ilanından itibaren yaptığı çalışmalarını anlatan slâyt gösterisi ile başladı. Slâyt gösterisinde DİP Girişimi'nin siyasi faaliyetleri ve eylemlerin yanı sıra işçi mücadelelerinden kesitlere yer verildi. Özellikle Mersin'de gerçekleşen ve sadece Çukurova'da değil Türkiye çapında ses getiren SCT Turbo grevine

yer verilen bölümler oldukça anlamlıydı. Daha sonra Türkiye ve dünya işçi sınıfına devrimci bir partinin gerekliliğini ve Devrimci İşçi Partisi'nin bu topraklarda bu görevi üstlenmek için inşa edilmekte olduğunu anlatan kısa bir konuşma yapıldı. Konuşmada, bugün işçilerin, yoksulların, gençlerin, emeklilerin, kadınların onlarca sorunla boğuştuğu, bu sorunları yaratanların ise ezilenlere patron partileri arasında bir seçim yapmayı dayattığı; oysa ki gerçek çözümün bağımsız sınıf politikası olduğu ifade edildi. Etkinlik gerçekleştirilen müzik ve şiir dinletisi ardından yapılan sohbetlerle sona erdi.

Antalya'da YÖK ve Bologna süreci ile ilgili söyleşi

18 Ekim Pazartesi günü saat 18.30'da DİP Girişimi Antalya Bürosu'nda düzenlenen söyleşinin ilk bölümü, yükseköğretim emekçisi bir yoldaşın yüksek öğretimin dönüşümü ile ilgili sunumuyla başladı.

Dünya genelinde son dönemde sıklaşan ve öğrencilerin koordinasyon içerisinde gerçekleştirmeye başladıkları

üniversite işgalleri, kapitalizmde eğitimin ve özel olarak da yüksek öğretimin ne anlama geldiği, GATS'ın bir uzantısı ve kapsamlı bir ticarileştirme-özelleştirme süreci olarak Bologna Süreci, bu sürecin burjuvazi tarafından ne şekilde desteklendiği gibi konuları açıklayan yoldaşımız ardından bu sürecin Türkiye'deki yansımalarından ve bu sürecin uygulayıcısı,

darbe koşullarının çocuğu YÖK'ten kısaca bahsederek, YÖK'ün "Güvenli ve Özgür Üniversite" başlıklı son çıkışının ardında yatan nedenlere değindi.

Söyleşinin ikinci bölümünde ise tartışmaya geçildi. Bu bölümde öğrenci arkadaşlar, YÖK'ün ve onun ardında yatan anlayışın otuz yıldır üniversiteleri ne hale getirdiğine dikkat çekerek, öğrencilerin günlük yaşamlarından da örnekler verdiler. Yapılan tartışmaların ardından, 6 Kasım'da Ankara'da YÖK'e karşı meydanlarda buluşmak üzere söyleşiye son verildi.

İzmir'de DİP ve BDP Üçüncü Cephe'yi tartıştı

Devrimci İşçi Partisi Girişimi İzmir'de Barış ve Demokrasi Partisi'nden temsilcilerin de katılımıyla, "Kürt Sorununda Çözümün Neresindeyiz? Sosyalist Hareketin Görevleri Nelerdir?" başlıklı bir panel düzenledi.

10 Ekim Pazar günü DİP Girişimi İzmir Temsilciliği binasında gerçekleştirilen panele konuşmacı olarak BDP Parti Meclisi üyesi Ahmet Demiroğlu ve DİP Girişimi Kurucular Kurulu üyesi Şiar Rışvanoğlu katıldı. Yoğun ilgi dolayısıyla geniş bir dinleyici kitlesine seslenme imkânı bulduğumuz panelde ilk sözü Ahmet Demiroğlu alarak, halklar arasında bir sorun olmadığını, sorunun farklılıkları yok sayan merkezi devletin Kürtlere yönelik inkâr ve imha politikalarından kaynaklandığını, Kürt halkının gemileri yaktığını, haklarını almaya kadar mücadele edeceklerini anlattı.

Demiroğlu'nun ardından söz alan Rışvanoğlu konuşmasına, Abdullah Öcalan'ın Suriye'den çıkarılmasıyla sonuçlanan 9 Ekim uluslararası komplosunu kınayarak başladı. Kürt halkının inkâr ve imha politikalarıyla karşı karşıya kaldığını, bunun burjuvazinin tekil partilerinin izlediği bir politikadan çok bir devlet politikası olduğunu belirtti. Buna karşılık burjuvazinin

Batıcı-laik ve İslamcı kanatlarının kendi aralarında bir iç savaş yaşadığını vurgulayan Rışvanoğlu, bunun yarattığı çatlaklardan yararlanarak, Kürt halkının temsilcileri ile Türkiye işçi sınıfının birlikte kuracağı bir Üçüncü Cephe'ye ihtiyaç duyulduğunu vurguladı.

Sosyalist hareketin kimi unsurlarının zaten iflah olmaz bir şekilde ulusal kanada iltihak ettiğini, Kürtlerin yanında duran kimi yapıların ise Kürt illerinde örgütlenmeye çalışarak yanlış yaptıklarını aktardı.

İkinci turda söz alan Ahmet Demiroğlu Üçüncü Cephe fikrini kendilerinin de savundukları bir fikir olduğunu, 2007 seçimlerindeki Bin Umut kampanyasının ve 2004 yerel seçimlerinde SHP ile yapılan ittifakların yanlış olduğunu, aynı hataya düşmeden sosyalistler ve emekçilerle birlikte üçüncü bir cephe kurmak hedefinde olduklarını söyledi. Salonunda bulunanların katkılarının sonunda söz alan Tekel işçisi bir yoldaşımız gerçek açılımın ve Üçüncü Cephe'nin geçen yıl Tekel işçilerinin direnişine sahne olan Sakarya Caddesi'nde hayat bulduğunu belirtti. Tekel işçisinin somutladığı Üçüncü Cephe'yi kurma iradesiyle panel sona erdi.

İstanbul Özgür Üniversite'de Kapital Seminerleri

Sungur Savaş
Ahmet Tonak
Nail Satlıgan
Ahmet Öncü

11 hafta boyunca her çarşamba
saat 19.00 - 21.00 arası

www.ozguruniversite.org

CHP sermayeye hizmete hazırlanıyor

Kılıçdaroğlu'nun "özelleştirmeye karşı katı, ideolojik tutumu" yokmuş. Sevsinler Kurultay "devrimci"sini! Hadi ordan!

Ekim ayının başlarında bütün gazetelerde bir haber çıktı. "CHP ekonomi programıyla görücüye çıkıyor" diyor-du bu haber, ama ayrıntı verilmiyordu. "Sol" bir parti kime görücüye çıkar? İşçiye, emekçiye yoksula mı diyeceksiniz. Elbette değil. Basın tek bir ağızdan cevap veriyor bu soruya: "İş dünyasına". Kılıçdaroğlu, anlaşılan önümüzdeki günlerde, elinde ekonomi programı, burjuvazinin örgütlerine yaranma turuna başlayacak.

"Öyle katı, ideolojik tutumumuz yok"

Partinin ekonomik program konusundaki hazırlıklarını genel başkan yardımcısı Faik Öztrak başkanlığındaki bir komisyon yapıyor. Hazırlıklar tamamlanmış, program yakında açıklanacakmış. Kılıçdaroğlu ilk kez Cumhuriyet gazetesine konuşuyor bu konuda (14 Ekim 2010, s. 4).

Bu görüşmeden ortaya çıkan sonuç açık: CHP, bugünkü neoliberal ekonomi politikalarını genel bir strateji olarak devam ettirecek. Bunu Kılıçdaroğlu'nun en hassas konularda söylediklerinden saptamak mümkün:

"Özelleştirmeye karşı katı, ideolojik tutumumuz yok. (...) Aslında zaten özelleştirilecek bir şey kalmadı, karşı çıksak ne olacak, çıkmasak ne olacak?" Şeker fabrikalarında, enerji sektöründe, kamu bankalarında, THY'de, demiryol-

larında ve özelleştirilmeye aday başka nice kamu kuruluşunda çalışan işçiler için bu yaklaşımın "ciddiyetsiz" olarak nitelenmesinden başka alternatif var mı? Kaldı ki, Kılıçdaroğlu'nun "ideolojik tutumumuz yok" diyerek kapitalist ideolojiye teslim olduğu, özelleştirilmiş olan kamu işletmelerini yeniden kamulaştırmanın, aklının ucundan bile geçmemesiyle tescil ediliyor!

"Küresel sermayenin Türkiye'ye gelmesine karşı değiliz. Bilakis isteriz ve en büyük güvenceyi vereceğiz." Bugünün küreselci ekonomi politikasında yabancı sermayeye "evet" demenin, daha da ötede ona "en büyük güvenceyi" vermenin, neoliberalizmin temeli olduğundan kimsenin kuşku olabiliyor mu?

"Merkez Bankası'nın bağımsızlığının korunması tabii ki çok önemli." Merkez bankalarının bağımsızlığı neoliberalizmin en önemli hamlelerinden biridir. Amacı, halk kimi seçerse seçsin, Merkez Bankası'nın halkın ihtiyaçlarını karşılayacak politikaları "enflasyonla mücadele" adına engellemesidir.

"Özellikle istihdam üzerindeki vergilerin düşürülmesinden yanayız. İstihdam maliyetini düşürecek politikalar getireceğiz." İşsizlikle istih-

damın maliyetini düşürerek mücadele etmeyi hedefleyen, işçi sınıfı aleyhtarı politikalar izliyor demektir. Bunun sonucu taşeronlaştırmadır, yasal güvencelerin uygulanmamasıdır, esnekleştirilmedir, düşük ücrettir. Ücrette değişiklik olmadan çalışma saatlerini kısaltmak ve kamu harcamalarıyla istihdam seferberliği yaratmak CHP'nin ufkunun belli ki dışında kalıyor.

Resmi sadaka vaadi

Özelleştirme, yabancı sermaye, para politikası ve istihdam konularında AKP ile aynı doğrultuyu savunduktan sonra, CHP'nin halka vaad edebileceği tek bir şey olabilirdi elbette: AKP'nin sa-

daka dağıtımını devletleştirmek! Onu da "aile yardımı sigortası" adı altında yapacaklar, Kılıçdaroğlu açıklamış. Yoksul ailelere Özal Yeşil Kart vermişti, CHP de ayda birkaç yüz TL vererek yoksulu mücadeleden uzak tutacak, resmi dilenci haline getirecek!

Bu programla elbette işçiye, emekçiye, yoksula "görücüye çıkılmaz". Çıkıl-sa çıkılsa, "iş dünyasına" çıkılır.

Kürtlere çengel!

CHP'nin eski genel sekreteri, kamuoyu yoklama uzmanı, Radikal yazarı Tarhan Erdem, gazetede ki köşesinde yaklaşan seçimde CHP ile BDP'nin işbirliği yapmasını önerdi. Bunun tek bir insanın kendine özgü düşüncesi olarak düşünülmesi büyük bir yanlış olur. Bu, CHP içinde bir düşünce akımının Kürtlere çengel atmasıdır. Gerçek'in geçen sayısında dile getirilen üç olası istikametten biri şimdiden gündeme girmiştir. (Öteki ikisi BDP'nin AKP'ye yönelmesi ve Üçüncü Cephe'nin kurulmasıdır.)

CHP ile seçim ittifakı Kürt hareketini düzene sıkıca bağlayarak ona sadece bağımsızlığını kaybettirmekle kalmaz, büyük moral gücünün

eksilmesine yol açar. Bu tür bir işbirliğinin yapıldığı son defa, Kürt milletvekillerinin Paris'te bir Kürt konferansına katıldıkları için partiden ihraç edildiği hatırlardadır. Hayati önem taşıyan bugünkü kavşakta Kürt hareketi birkaç yıl kaybeder, karşılığında hiçbir şey kazanmaz. CHP'ye koltuk değneği olur. Hepsi o.

Tarhan Erdem'in önerdiği politikanın en tehlikeli yanı da işi gizli diplomasiye bağlamasıdır. Yazısının son cümlesi şöyle söylüyor: "Böyle işbirliklerini yüksek sesle konuşmadan, kiminle, nasıl ve ne yapacağını düşünen siyaset adamları kurabilir." Yarasalar ittifakı, Kürt halkının çıkarına olamaz!

Bir Kemal bir Kemal'e demiş ki, gel Kemal...

Kılıçdaroğlu Kemal ile Derviş Kemal, Yeşilköy Atatürk Havalimanı'nın VIP salonunda iki gök cismi gibi karşılaşmış, iki saate yakın sohbet etmişler. Kılıçdaroğlu Amasya'ya gidiyormuş da uçağı kalkmamış; nedense bütün gün kalkmamış. Derviş de tesadüfen yola çıkmadan saatlerce önce havalimanına gelmişmiş. Herhalde keyif yapmak için olsa gerek! Herkes havalimanlarına erken gitmeye bayılır!

CHP'nin yeni ekonomi programının piyasacı neoliberal stratejiyi devam ettireceği belli, ama program ağızyla kuş tutsaydı bile, Kılıçdaroğlu'nun Kemal Derviş'le işbirliği esas gerçeği ortaya koyardı. Bilindiği gibi, Kemal Derviş 2001 krizinde İMF'nin adayı olarak Dünya Bankası Başkan Yardımcılığı'ndan paraşütle bakanlar kuruluna indirildi. "15 günde 15 yasa" geçirecek kadar İMF tarafından yönetilen bir meclis ve hükümet aracılığıyla Türkiye'yi neoliberalizme bağlayan bir politika izledi. AKP hükümeti ne yaptıysa, onun izinden yürüyerek yaptı. Oysa Kemal Derviş, CHP Genel Başkan Yardımcısı ve milletvekili idi. Ta ki istifa edip tekrar yurtdışına gidene dek.

TÜSİAD 2008 ortalarında Derviş'i Türkiye'ye getirerek Tayyip Erdoğan'a karşı başbakan adayı olarak parlatmaya çalıştı, ama tutmadı. Şimdi Kılıçdaroğlu ona herhalde akıl sormuştur. Kimbilir belki de TÜSİAD'ın gözüne daha da fazla girmek için bakanlık teklif etmiştir!

CHP'de "İstemezük" korusu

Baykal'a karşı saray darbesi, emekçi halka ve Kürtlere daha fazla açılma potansiyeline sahip olan Kılıçdaroğlu'nu başa getirmek için yapıldı. Ki CHP Erdoğan'a sandıkta rakip olabilsin. Bu komploya partinin genel sekreteri ve o güne kadar Baykal'ın sağ kolu olan Önder Sav da hizmet etti. Ama Kılıçdaroğlu değişik kitlelerin kulağına hoş gelecek şeyler söyledikçe, "türbanı biz çözeriz" dedikçe, "genel af" dedikçe, CHP'nin yerleşik iktidar yapılarından "istemezük" sesleri yükseliyor.

Milletvekili Canan Arıtmaz, kadınların başını örtmesine karşı imiş, çünkü Türk kadını Arap kadını gibi görünürmüş. Irkçılık sadece Türklere karşı yapıldığında suç! Dersim fatihi Onur Öymen Abant'ta toplanan kampta Kılıçdaroğlu'na dersini vermiş. "İlkesi olmayan, adam olamaz"

mealinde demeçler veriyor. Meclis Grup Başkanvekili Muharrem İnce, 29 Ekim'de başörtülü resepsiyona gidip gitmeme konusunda partinin genel başkanına meydan okuyor. Zaten Kılıçdaroğlu'nun seçimde oy kullanamaması da muhtemelen bir hizip mücadelesinin ürünü, onu küçük düşürmek isteyenlerin oyunu. Seçimin hemen ertesinde Hakkı Süha Okay'ın adı Kılıçdaroğlu'na alternatif olarak geçiyordu.

Bütün bunlar bir komedi gibi. Önder Sav ekibi Kılıçdaroğlu'nun partiyi halka doğru yöneltme eğilimini bile bile onu başa getirdi. Şimdi adamları uğraşılıyor, elini kolunu bağlıyorlar. CHP seçimlere bir hizip savaşı görünümü içinde gidiyor. Seçimde iktidara aday falan olamaz bu gidişle. Olsa olsa CHP'de kimin iktidar olacağını belirler seçimler!

Ekonomide durum:

“Türkiye uçuyor, nazar değmesin”

Yarın dünya ekonomisi yeniden daralınca, görün vaveylayı!
O zaman patronlarımız uçanın Türkiye değil, paracıkları olduğunu görecekler.

Patronlar bayram ediyor. 2008’de başlayan ekonomik gerilemede ağır bir sille yiyen Türkiye ekonomisi, şimdi hızlı bir büyüme yaşıyor ya, birçok patronun keyfine diyecek yok, kârlarına kâr katıyorlar. 2009’un ilk yarısında metruk binalara dönen alışveriş merkezlerinin perakendecilerinin önde gelenlerinden biri, Mudo’nun patronu Mustafa Taviloğlu, bunu “Türkiye uçuyor” diye ifade etmiş. (Radikal, 22 Ekim 2010, s. 20)

Patronlar sevinir de hükümet böbürlenmez mi? AKP hükümeti Türkiye ekonomisinin hızlı büyümesini büyük bir övünme konusu yapıyor, kendi politikalarının başarısının ürünü gibi sunuyor.

Kaderimiz dünya ekonomisinin elinde

Oysa bu hızlı büyüme ne AKP hükümetinin başarısı, ne de sağlıklı ve kalıcı. AKP hükümetinin 2002-2007 arasındaki döneminde ekonomi hızlı büyümüşü, çünkü bütün dünyada, özellikle de Türkiye gibi “yükselen piyasa” olarak nitelenen ekonomilerde (Çin, Hindistan, Brezilya, Meksika, Güney Kore vb.) muazzam bir canlılık vardı. Yani hızlı büyüme bir marifet değildi. 2007-2009 arasında ise büyümede önce yavaşlama, sonra gerileme yaşandı. Bunun da

temelinde dünya ekonomisindeki, “küresel kriz” olarak anılan sarsıntı vardı. Peki şimdi durum farklı mı? Yani dünya kötüye giderken Türkiye iyiye mi gidiyor?

Hükümet bizi buna inandırmaya çalışıyor. Nasıl yapıyor bunu? ABD’de ya da Avrupa’da büyümenin düşük olduğuna dikkat çekiyor. Daha da ötede, komşumuz Yunanistan krizle kıvrılırken Türkiye’nin ne kadar iyi durumda olduğuna işaret ediyor.

İyi de, neden Türkiye ekonomisini ABD, Avrupa ya da avro bölgesinin mensubu Yunanistan’la karşılaştıralım. Ya “yükselen piyasalar”? Onlara ne olmuş acaba?

Kapitalizmin sapık gelişimi

Kapitalizmin eşitsiz gelişimi var, ama bir de sapık gelişimi var. “Yükselen piyasalar”ın hepsi bugün çok hızlı büyüyor. Bunun temel nedeni, gelişmiş ekonomilerde, yani ABD’de, Avrupa’da ve Japonya’da krizin çok ağır geçmesi. Yani birinde kriz olduğu için öteki parlak. Bu anlamda sapık gelişme. Ama o kriz “yükselen piyasalar” için aynı zamanda büyük tehdit. Aynı neden, hem iyi sonuçlar yaratıyor, hem felaketi hazırlıyor.

Gelişmiş ekonomiler çok ağır bir kriz yaşadıkları için uçurumdan devrilmemek amacıyla çok büyük genişleme programları uyguladılar. Bunun sonucu “sıfır faiz” politikasıydı. En son Japonya tam tamına sıfıra düşürdü Merkez Bankası faizini! (“Faizsiz bankacılık” bu mu acaba?) Bu durumda sermaye sıcak para olarak “yükselen piyasalar” a kayıyor. Bundan dolayı da aynen Türk lirası gibi, bütün “yükselen”lerin ulusal parası değerleniyor. Hatta Brezilya real’i, Hint rupi’si, Malezya ringit’i, Güney Kore won’u, Şili peso’su Türk lirasından çok daha hızlı değerleniyor. Çünkü onlar Türkiye’den de fazla sermaye çekiyor. Sonuç: Bu sermaye kredi oluyor, büyümeyi harlıyor.

Uçtu uçtu, paralar uçtu!

Ama içinden geçtiğimiz kriz bir Büyük Depresyon. Bugün görülen her türlü büyümenin temelleri son derecede kırılgan. ABD’de konut piyasasında fiyatlar hâlâ düşüyor, icra yoluyla el konulan konut sayısı hızla artıyor. Avro bölgesinde borç krizi banka krizine bağlanıyor. Yunanistan’dan sonra İrlanda’da da bankalar batacak hale geldiği için devlet yardımı koştı, ama bütçe açığı inanılmaz bir düzeye, % 32’ye yükseldi! Japonya tam anlamıyla depresyonun pençesinde.

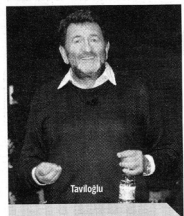
Çift dipli kriz diyen çok. Yarın dünya ekonomisi yeniden daralınca, görün vaveylayı! O zaman patronlarımız uçanın Türkiye değil, paracıkları olduğunu görecekler.

Madem Türkiye uçuyor, işçiye ne saldırıyorsunuz?

Hükümet, 2011-2013 yıllarının ekonomi politikalarını kapsayan Orta Vadeli Programı yayınladı. Bu belgede tekrar tekrar geçen ana kavramlardan biri “esnek çalışma”. Bunun ne demek olduğunu artık Türkiye işçi sınıfı öğrendi: İş güvencesi daha da zayıflasın diye kıdem tazminatlarına tırpan atılması; Özel İstihdam Büroları aracılığıyla işçiyi sosyal haklarından yoksun bırakma, köleye çevirme; fazla mesailerdeki hakların daha da yıpranması; bölgesel asgari ücret uygulaması yoluyla asgari ücretin daha da düşük tutulması vs. vs. Yani hükümet “işçi sınıfına saldırıya devam!” diyor bu orta vadeli programla.

Bizim sorumuz basit: Madem ekonomi bu kadar iyi durumda, o zaman ne demeye işçiye yüklenip elinde avucunda hak ve kazanım olarak ne varsa almaya kalkışyorsunuz?

Cirolar tavan yaptı patronlar şakıdı

Alışveriş merkezlerinde artışa geçen cirolar perakendenin patronlarını keyiflendirdi. Patronlar kriz stresini şarkı söyleyerek attı.

SEVİL SAYAR BASARAN
İSTANBUL
sevil.sayarbasaran.com.tr

yer alan “Her geçen yıl daha iyiye gidecek” zıddı ise en az yarattı aldı. Ama patronlar o kadar konuşturmadılar belirtiyor.

AVM Partners Yönetim Kurulu Başkanı Aydın Yurdum, bazı alışveriş merkezlerinde Eylül ciro artışının yüzde 50’ye yaklaştığını belirterek, perakendecilerin bayram yapacağını söyledi. Anket sonuçlarına değeri-diren, Stefano Türkiye Genel Müdürü “Kriz değil tam tersine istikrarlı büyüme bekliyoruz. Ekonomik krizin ardından bir be topataramız oldu. Her şey çok olumlu görünüyor” dedi. Boyner Genel Müdürü Aslı Karademir, perakendecilerin kriz beklemediğini bir yana sızama yaratan büyüme planları ventidlarını belirtti.

Türkiye uçuyor nazar değmesin
Mudo tam patronu ve perakende sektörünün duyarısı

Sol liberallere teşekkür!

Önce, Türkiye’de sol liberalizmin 30 yıldır sözcülüğünü yapan Birikim dergisinin son sayısının başyazısında Ömer Laçiner, sosyalist solla açık tuttukları diyalog kanallarını artık kapatacaklarını ilan etti. Bütün gerici konumlanışına rağmen Birikim dergisi seviyeli bir dili tutturabilmiş bir yayındır. Dolayısıyla Laçiner meramını olabildiğince usturluplu bir dille anlatıyor.

Hemen ardından ise, sol liberalizme sosyalist soldan iltihak etmiş olan Devrimci Sosyalist İşçi Partisi’nin (DSİP) genel başkanı Doğan Tarkan’ın, Gülen cemaatinin yarı-resmi yayın organı Zaman gazetesine verdiği röportaj geldi. Hem görüşmecinin, hem de bizzat Tarkan’ın seviyesizlikte birbirleriyle yarıştığı bu görüşmede Tarkan sosyalist sola çok ağır saldırılarda bulunuyor. Kasten, hem de Zaman gazetesi sayfalarından yapılan bu saldırının, Birikim’le aynı amaca, sosyalist solla ilişkileri bitirme amacına yönelik olduğunu anlamak için politika uzmanı olmaya gerek yok.

Ne Laçiner’in yazısının, ne de Doğan Tarkan röportajının ayrıntılarına girmeye gerek var. Esas olarak, sol liberalizmin farklı kökenlerden gelen bu iki odağın, sosyalist solla ilişkilerini kesme yönünde verdikleri bu kararın nedenleri ve zamanlaması üzerinde

durmak gerekiyor.

Neden aslında açık. Türkiye’de bugüne kadarki ana toplumsal çelişkinin, askerin vesayet altındaki devletle “sivil toplum” arasında süregeldiğini, AKP’nin bu “sivil toplum”un içinden çıkmış olduğunu sanan ve kendilerini “sivil toplum”un yanında gören sol liberaller, son anayasa referandumunda AKP’nin anayasa paketinin galip gelmesiyle, bu askeri vesayet rejiminin son bulduğunu düşünüyorlar. Dolayısıyla kendilerini AKP ile aynı safta ve kazanan taraf olarak görüyorlar.

Buna karşılık, devlete, dolayısıyla aynı zamanda AKP’ye karşı mücadele içerisinde olan solla ilişkilerini derhal koparmak istiyorlar. Bu solun içerisinde AKP karşıtlığını TSK ve CHP destekçiliğine vardiyan, ulusalcı eğilimde örgütler olduğu kadar, ne AKP ile ne de CHP ile uzlaşması söz konusu olmayan, darbelere de, AKP vesayetine de karşı çıkan, enternasyonalist eğilimde unsurlar da var kuşkusuz. Fakat son tahlilde her ikisi de AKP’ye karşı konumlandığı, bu konumunu da değiştirmeyeceği için, sol liberaller hepsiyle ilişkilerini koparma ihtiyacı duyuyor. Özetle sol liberalizm, AKP ve daha genel olarak İslamcı burjuvaziyle evlenebilmek için, sosyalist solla zaten sorunlu

olan ilişkisini tamamen bitiriyor.

Bu karara ziyadesiyle sevindiğimizi belirtmek isteriz. Zira biz sol içinde ulusalcı eğilimlere olduğu kadar liberal eğilimlere de yıllardır ısrarla dikkat çekiyor ve bu konuda solu bıkmadan, usanmadan uyarıyı sürdürüyoruz. DSİP’in bugün geldiği acınacak hal, bu uyarımızın haklılığının somut bir örneğini oluşturuyor. Şimdi sol liberalizm sosyalist solla ilişkisini açıkça kestigiğine göre, sosyalist soldan başkalarının da DSİP gibi sol liberalizme iltihak etmesi ya da onlarla ortak çizgiler taşıyan politikaları savunması geçmişe göre çok daha zor olacaktır.

Herkesin hiç kıvrımadan safını belirlemesi işçi sınıfı adına hayırlı bir gelişmedir. Bu nedenle sol liberallere teşekkür ediyor, kararlarının daim olmasını diliyoruz.

AKP'den “demokratikleşme” operasyonları

12 Eylül referandumunun “evet”le sonuçlanmasının ardından bir dizi solcunun da içinde bulunduğu büyük bir kesim demokrasi yolunda büyük bir adım atıldığını iddia ederek, bu adımın atılmasının en büyük aktörü olarak AKP'yi işaret etti. Bunlara göre artık ordu siyaset alanından dışlanmış, kışlasına gönderilen askeri bürokrasinin can kardeşi sivil bürokrasi de yargıdan def edilmişti. Yani artık başta Kürt sorununda olmak üzere, AKP'nin demokratikleşme hamlelerini engelleyecek hiçbir güç kalmamıştı. Tayyip Erdoğan'ın referandum sonuçlarının açıklanmasının ardından yaptığı konuşma da bu yönde bir görüntü sergiliyordu. 2010 referandumunu kazanmasıyla üst üste girdiği yedinci seçimi de kazanan Erdoğan, BDP dahil herkese teşekkür ediyordu. Ortam gül-lük gülistanlıktı.

Ancak bu demokratikleşme rüzgârı çok kısa bir sürede AKP'nin saldırı rüzgârına dönüştü. Referandumun ardından yapılan “demokrasi” hamleleri ise özetle şunlar:

1. İlk etapta Gülsuyu, Gülen su gibi mahalleler başta olmak üzere, çeşitli yerlerde sosyalistlere ve Kürtlere yönelik geniş kapsamlı bir operasyon düzenlendi. Onlarca kişi özel timler tarafından gözaltına alındı. Tutuklu yargılama silahıyla birçok insan cezaevlerine gönderildi. Bu operasyonlar gizlice, çok ses etmeden yapılırken, kısa bir süre sonra yapılan operasyon ülkenin gündemine oturdu. 21 Eylül günü sabaha karşı evleri basılan SDP'li ve TÖP'lü devrimciler, 4 gün süren sorgulanmalarının ardından, Devrimci Karargâh örgütüne üye olmak suçlamasıyla tutuklandılar ve insanlarla dalga geçercesine, Ergenekon tutuklularının kaldığı Silivri Cezaevi'ne, üstelik yine dalga geçer gibi bir devrimci düşmanı işkenceci polis olan Hanefi Avcı'yla aynı dosya kapsamında gönderildiler. Aynı gün, iki ay boyunca demokrasiden, adil yargıdan bahseden AKP yanlısı televizyon kanalları, sanık avukatlarına dahi gizlilik bahanesiyle gösterilmeyen görüntü ve bilgileri sürekli yayımlayarak, mahkemeye gerek kalmadan hükmü giydirdiyordu.

2. Kürt halkının anadilinde eğitim hakkı için yaptığı okul boykotu, AKP cephesinden saldırıyla karşılandı. Barışçıl bir yöntem olan sivil itaatsizliği kullanan Kürt siyasi temsilcilerine Erdoğan “Hani demokrasi taraftarıydınız? Bu nasıl barışı savunmak?” şeklinde cevap verdi. Liderinden aldığı şevkle ayağa fırlayan Milli Eğitim Bakanı Nimet Çubukçu da çocukların siyasete alet edilmesiyle başlayan, çocuk istismarcılığı suçlamasıyla sonuçlanan açıklamalar yaptı. Resmi açıklamaları, yine AKP yanlısı televizyon ve gazetelerdeki açık tehditler izledi. Okula gitmeyen çocukların belirleneceği, ailelerine cezalar kesileceği türü haberler, çocuk istismarcılığına karşı duygu sömürüsü içinde insanlara iletildi. Üstelik AKP'nin bunu yaparken, istismarcılık suçunu 12 Eylül'de kabul edilen anayasa değişikliklerine dayandırmaması da ayrı bir ironiydi. Çocukları korumayı anayasa güvencesine bağlayan hükü-

metin ilk adımda Kürt hareketini karşısına alması ne şans!

3. AKP'nin demokrasiden anladığı, Erdoğan'ın Kızılcahamam'da yaptığı konuşmayla daha da görünür hale geldi. Yıllardır “milletin iradesi” retoriğiyle oy toplamaya çalışan, herkesi sandıkla tehdit eden Erdoğan “Silahla, yakarız, yıkarız demekle oy almak kolay. Bırak Kürt kökenli vatandaşlarımız kendi iradeleriyle oy kullansınlar. Bakalım ne kadar oy alacaklar. Onurlu oy bu oydur. Şu anda aldığınız oyun kıymeti harbiyesi yok, çünkü bu oy şaibeli oydur.” diyerek BDP'yi meşru görmediğini söyledi. 12 Eylül gecesi teşekkür ederek, demokrasinin gelişmesinin bir parçası olarak gördüğünü söylediği BDP'yi, bir ay içinde gayri-meşru, zor gücüyle oy toplayan bir parti olarak tanımladı. Kürt halkının yasal zeminde mücadele eden temsilcilerini plastik kelepçelerle sıraya dizen AKP hâlâ dimdik ayakta.

4. AKP'nin düzenlediği Roman Çalıştayında “Parasız Eğitim İstiyoruz” pankartı açtıkları için tutuklanan iki Gençlik Federasyonu üyesinin sesini duyurmak amacıyla, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün katıldığı Yıldız Teknik Üniversitesi akademik yılı açılışında protesto gösterisi yapan öğrenciler polisin orantısız şiddetine maruz kaldı. Saçlarından tutularak sürüklenen öğrenciler, dövülerek gözaltına alındı. Yine aynı günlerde Trakya Üniversitesi'ndeki açılış dersinde paralı eğitimi protesto etmek için rektörün konuşması sırasında salonu terk etmek isteyen yaklaşık 50 öğrenci polis dayığıyla salondan çıkartılmadı. Rektörün konuşmasını zorla ve sessizce dinlemek zorunda bırakıldılar.

5. Referandum sonrası yaşanan “demokratikleşmelerin” en cesuru üniversiteler düzeyinde gerçekleşti. YÖK'ün hazırladığı “Özgür ve Güvenli Üniversite” genelgesiyle, sivil polisler okulların kadrolu memurları durumuna getirildi. Okul yönetimlerinin Emniyet'le senede en az 2 kere toplantı yapması karara bağlandı. Muhalefet yapan öğrencilerin, bu “hastalıklarından” kurtulması için psikolojik destek birimleri kurulması emredildi. Genelgenin yayınlanmasının ardından Marmara Üniversitesi ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yaşananlar sivil polislerin okulun güvenliğini sağlayanlar olmadığı, aksine muhalif öğrencilere saldıran veya saldırıyı kolaylaştıranlar olduğu açıkça görüldü.

Sungur Savran

Devrimci Marksizm yol ayrımında!

Türkiye devrimci Marksizmi (ya da bazılarının daha çok tercih ettiği terimle Trotskizmi) bir yol ayrımına gelmiştir. Kökeni devrimci Marksist olan akımların bazılarında inanılması zor gelişmeler yaşanıyor.

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP), en azından 2007 seçimlerinden beri değişik uğraklarda AKP'nin kuyruğuna takılmış durumda. Ya referandumda olduğu gibi doğrudan, ya da 2007'de Baskın Oran-Ufuk Uras kampanyasında olduğu gibi, AKP'yi “demokrat” ilan eden liberal aydınları destekleme yoluyla dolaylı olarak. Bu yetmiyor, partinin başkan yardımcısı Taraf gazetesindeki köşesinde 1 Mayıs vesilesiyle “bugün Taksim, yarın devrim” diyen solculara, “durun hele, şimdi demokratik bir Türkiye yaratacağız, devrim sonra” mealinde eleştiri yapıyor. Herhalde “süreksiz devrim” teorisini benimsemiş DSİP! Partinin başkanı ise Fethullahçı kurtların resmi organından solculara “koyun” diye saldırıyor. Sonra aynı kişi televizyonlarda “ben Troçkistim” diyor. Onlar Troçkist ise, biz Trotskist değiliz!

DSİP'in bu kararlı tutumu yanında gölgede kalmakla birlikte, Marksist Tutum'un referandumda “Evet” oyu çağrısı yapması da devrimci Marksizmin saflarında ciddi bir sarsıntı yaşanmakta olduğunun yeni bir göstergesi oldu. Bu tavır, bir yandan işçi sınıfının burjuvaziden bağımsızlığı ilkesinden ciddi bir ayrılmadır. Bir yandan da, bu tavrın gerekçesinin liberal bir Türkiye tarihi yorumuna yaslandırılması, yarın Marksist Tutum'un daha da yanlış köşelere savrulması tehlikesini yaratıyor. Marksist Tutum DSİP'in yıllar önce girdiği eğik sathın tehlikeleriyle karşı karşıyadır.

Ama ironilerin şahı, Patronsuz Generalsız Bürokratsız Sosyalizm'in (PGBS) içinde yer aldığı Türkiye Birleşik İşçi Partisi (eski İKP) içinde ortaya çıktı. Partinin başkanı Zeki Kılıçaslan bir dizi başka parti üyesiyle birlikte partisinden ayrılıp Mehmet Bekâroğlu dolayısıyla Numan Kurtulmuş'un yeni partisinde yer almayı planladığını açıkladı. Kimileri bunu internette gördüğünde şaka zannetti. Asıl şaka, yıllar önce “kitlese işçi partisi” fikrini stratejik bir hedef düzeyine yükselterek, sınıf mücadelesi bu kadar durgunken, yorgun ve Leninizme sırt dönmüş bir takım işçi ve sendikacılarla birlikte, Brezilya'da büyük bir grev dalgasının ürünü olan PT deneyimini tekrar etmek isteyen PGBS'nin şimdi içine düştüğü durumdur! Sağ-sol ayrımını reddeden, “işçi olsun çamurdan olsun” türü bir yaklaşım, sonunda Numan Kurtulmuş'un partisinde de arar işçiyi! PGBS, TBİP'li yoldaşlarının bugün geldiği noktadan sorumlu olduğunu yadsıyamaz. En “işçici” yaklaşım, çürüklüğünden dolayı, burjuvazinin peşine düşüşün mec-rasını oluşturmuştur!

Bütün bu gelişmeler içinde biz Devrimci İşçi Partisi Girişimi olarak bir yandan işçi sınıfının öncüsünü burjuva düzeninin karşısında kararlı olarak duracak bir devrimci partide örgütlenme çalışmasını alçakgönüllü tarzda yürütürken, bir yandan da burjuvazinin Batıcı-laik ve İslamcı kamplarına karşı sınıfın bağımsızlığını sağlamak için Üçüncü Cephe politikasının Türkiye çapında öncülüğünü yapıyoruz.

Yukarıda sözünü ettiğimiz akımlar değişen düzeylerde burjuvazinin İslamcı kanadının peşine takılmışken, İşçi Cephesi de referandumda burjuvazinin Batıcı-laik kanadının partisi CHP ile işbirliği yapmak isteyen sosyalistlerin “Hayır” kampında yer almasının yarattığı iç huzursuzluğu ile bizim “cephe” fikrimize eleştiri yöneltiyor. Bula bula ne gerekçe buluyor? Cepheler proletaryayı proleter olmayan katmanlarla bir araya getirdiği için Trotskistler “cephe” fikrini “yerli yersiz” kullanmazlarmış! İşçi Cephesi'nin de önemseydiği “birleşik işçi cephesi”nin yanı sıra, Lenin'le birlikte “birleşik antiemperyalist cephe” fikrinin de mucidi olan Trotskiy'in izleyicileri “cephe” fikrine mesafeli! “Öznesi işçi sınıfı olmayan” bütün cephelere “kategorik olarak” karşı! Yoksa “birleşik anti-emperyalist cephe” de mi salt işçilerden oluşan bir cephe? Daha iyi bir argüman bulunabilirdi! Bunun yerine TKP ve Halkevleri ile birlikte “Hayır” oyu kullanmak sınıf bağımsızlığını mutlaka pekiştirmiştir!

Proletaryanın burjuvazinin bütün kanatlarından bağımsızlığı, devrimci Marksistlerin üzerine titrediği bir ilkedir. Bizim bir dünya partisinin inşası amacıyla desteklediğimiz Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK) harcında da bu ilke asli bir yer tutuyor. Ayrışma uluslararası alanda da yaşanıyor. Ama Türkiye'de devrimci Marksizm alanından gelen örgütler, burjuvazinin iç savaşının karmaşık dehlizlerinde yollarını yitirmişlerdir.

İhtilalci Marksizmin bu ilkesini Devrimci İşçi Partisi ayakta tutacaktır!

BDP'nin TÜSİAD ile anayasa diplomasisi

Türkiye burjuvazisini, görüşmelerle, diplomasiyle Kürt halkını ezmekten vazgeçirmenin olanağı yoktur. Oysa işçi sınıfına elini samimiyetle uzattığında Kürt hareketi bunun karşılığını er geç alacaktır.

Kürt hareketi ateşkesin devam ettiği bu günleri, yoğun bir diplomasi trafiğiyle, görüşlerini ve taleplerini Türkiye ve dünya kamuoyuna anlatma çabasıyla, aynı zamanda mecliste aktif müdahale girişimleriyle değerlendiriyor. Buna paralel olarak bu süreçte hareketin, hükümetin eline şoven propaganda malzemesi vermemek ve sempatisini kazanmak istediği TÜSİAD gibi oluşumları uzaklaştırmamak amacıyla olsa gerek, güçlü eylemler yapmaktan özellikle uzak durduğu görülüyor. Diyarbakır'daki KCK davası sırasında dahi, Kürt hareketi açısından güçlü sayılamayacak 4-5 bin kişilik eylemlerle yetinilmesi buna işaret ediyor.

Kürt hareketinin bugün izlediği bu yöntemin anlaşılır gerekçeleri olabilir. Hatta, BDP milletvekillerinin meclis çalışmalarına aktif bir biçimde katılma çabası takdir edilmelidir. Üstelik bu çabalar sadece Kürtleri ilgilendiren sorunlara odaklanmıyor. Sözleşmeli öğretmenliğin kaldırılması talebi gibi, doğrudan işçi sınıfını ilgilendiren kanun teklifleri veriyorlar. Ya da genel olarak demokratik hakların iyileştirilmesi ile ilgili girişimlerde bulunuyorlar. Bu

anlamda BDP'nin ve öncülü olan partilerin uzun zamandır dilinde olan, "bir Türkiye partisi" olma çabası, bir anlamda ete kemiğe bürünüyor.

Bunlara diyecek bir şey yok. Fakat Kürt hareketi bu çiziyi sürdürürken bazı tuzakları adeta görmezden geliyor. Hatta bu tuzakların üstüne üstüne gidiyor. Bunların başında yeni anayasa talebi geliyor. Taleplerini Türkiye devletine kabul ettirerek bunları hukuki güvenceye kavuşturmaya çalışan Kürt hareketi, bunun yeni bir anayasa ile mümkün olacağı kanaatinde. Böyle düşünmesinin nedenini ise, 12 Eylül referandumundan sonra yeni bir anayasa talebinin tüm siyasi güçlerin ve toplumun ortak talebi haline geldiği gerekçesiyle açıklıyor. Hâlbuki Gerçek'in geçen sayısında, bunun bir yanılgı olduğunu uzun uzun anlattık. Yeni bir anayasa isteyen taraf esas olarak Türkiye burjuvazisi, yani patronlar. Yani TÜSİAD ve MÜSİAD. Bu durumda ortaya çıkacak yeni bir anayasa ise kaçınılmaz olarak, mevcut anayasadan da daha fazla işçi sınıfı aleyhine bir anayasa olacak.

Buna aracı olmaktan kaçınmak için Kürt hareketi taleplerini birkaç madde

etrafında toplayarak bunların mevcut anayasaya yazdırılmasını talep edebilir. Oysa Kürt hareketi yeni bir anayasa fikrini sadece Kürt sorunu bağlamında da değil, Türkiye'nin genel bir siyasi sorunu olarak kavlıyor. TÜSİAD ile işçi sınıfı örgütleri arasında bir ayırım gözetmeden, hepsiyle yeni anayasa konusunu görüşüyor. "Sivil toplum örgütleri" diyerek bunların hepsi aynı kefedeymiş gibi davranıyor. Hatta, AKP ile çelişki içerisinde olması dolayısıyla TÜSİAD'ı özellikle önemseyip anlaşıyor. Aynı mantıkla Kürt hareketi yarın CHP ile dahi ortak bir zemin yakalama, olursa bir ittifak oluşturma çabası içerisine girebilir.

Bu, Kürt hareketi adına, son derece tehlikeli ve yanlış bir yöneliştir. Kaçınılmaz bir biçimde burjuvazinin lehine, işçi sınıfının aleyhine sonuçlar üretir. Bu ise Kürt halkına yarar değil zarar getirir. BDP aynı anda hem Türkiye burjuvazisiyle hem de Türkiye işçi sınıfıyla ortak bir zemin yakalamasının mümkün

olmadığını anlamalıdır. Türkiye burjuvazisini, görüşmelerle, diplomasiyle Kürt halkını ezmekten vazgeçirmenin olanağı yoktur. Oysa işçi sınıfına elini samimiyetle uzattığında Kürt hareketi bunun karşılığını er geç alacaktır. Fakat bu samimiyetin ispatlanmasının koşulu, CHP'den de AKP'den de, TÜSİAD'dan da MÜSİAD'dan da uzak durmak, bunların işçi sınıfı düşmanı yeni anayasa girişimine karşı çıkmaktır. Kürt hareketi çok geç olmadan bunu anlamalıdır.

AKP Kürt politikasında ikiyüzlülük sınırlarını zorluyor

Kürt halkının gördüğü zulmün baş sorumlusu olarak, bunca yıllık iktidar partisi AKP'de ahlâk aramak boşuna. Ama ahlâksızlığın dahi bir sınırı olması gerekir. AKP bu sınırları bir bir deviriyor. O kadar "tek vatan, tek millet" edebiyatı yapan başbakan şimdi kalkmış, Hakkari ve Şırnak'ı düşman ilan ediyor. Buralarda yaşayan ve Kürt mücadelesine dört elle sarılan insanları yerlerinden edeceklerini, buraları tampon bölgeye, yani açık bir savaş alanına çevireceklerini ima ediyor.

Hem de bunu nasıl bir ortamda yapıyor? Kürt hareketi Haziran başından itibaren mücadeleyi yükseltmişken, devlet gitti Abdullah Öcalan'la İmralı'da görüşmedi mi? Bunu AKP'liler kendileri itiraf etmediler mi? Ettiler. PKK'nden ateşkes istemediler mi? İstediler. PKK ateşkes ilan etmekle kalmadı. Ateşkes süresini de tekrar tekrar uzattı. Kürt hareketi barış yönünde önemli bir adım daha attı. Attı da, devlet operasyonları sürdürsün, BDP'lileri tutuklamaya devam etsin diye mi attı? AKP gidip ABD ile, Barzani ve Talabani ile görüşerek, Kürt hareketini tasfiye etme yönünde yeni planları müzakere etmek için zaman kazansın diye mi attı? Hayır. Kürt sorunu diyalog içerisinde çözülebilir diye yaptı bütün bunları. AKP de Öcalan'la görüşerek diyaloga sıcak baktığı izlenimini verdi. Bunları biz uydurmuyoruz. Her şey açıkça, tüm toplumun gözleri önünde oldu.

Sonra hükümet açıkça sağ gösterip sol vurmaya başladı. Biz daha bir yıldan uzun bir süre önce AKP "demokratik açılım" demeye başladığında, ortada bir açılım varsa bunun adı "Musul-Kerkük" açılımıdır

demiştik. Yani hükümet, bir yandan Kürt hareketini tasfiye ederek Kürtler arasında Barzani'nin prestijini artıracaktı. Buna karşılık olarak da, Irak'ta zor durumda olan Barzani ve Talabani'nin koruyucusu rolünü üstlenecekti. Musul ve Kerkük petrollerinden de pay alacaktı.

Kürt açılımını başlattık

Bu plan hâlâ yürürlüktedir. Üstelik hükümet, Kürt halkının bütün direncine rağmen, bu planı, adım adım hayata geçiriyor. Geçen yıl başlayan KCK operasyonlarından itibaren, Kürt halkının yüzlerce temsilcisini, esir veya rehine toplar gibi toplayıp tutukladı. Kürt hareketi direnişe geçince, gitti Öcalan'la görüştü. Görüştüğünü de kamuoyu önünde büyük bir özgüvenle kabul etti. Bu özgüvenin altında yatanın daha büyük bir saldırı hazırlığı olduğu şimdi açığa çıkıyor.

Bu saldırının görünen ucu şimdilik Hakkari ve Şırnak'a yöneliyor. Basına sızan bilgilere göre devlet, Kuzey Irak'ta, Hakkari ve Şırnak'ın güneyinde tampon bölge oluşturacak, buralara askeri üsler kuracak. Böylece PKK'nin bu illerle bağlantısını kesecek. Sınırın berisinde ise, baraj inşaatlarıyla, yeni karakol ve askeri üs inşaatlarıyla bölgenin coğrafyasını alt üst edecek. İleride yerel halkı da yerinden ederek, buralara devlete sadık, Türk ya da kim bilir Kuzey Irak Türkmeni nüfusu yerleştirmesi dahi söz konusu olabilir. Bu olasılıktan söz etmek çok doğal çünkü devlet cumhuriyet tarihi boyunca bu tür operasyonları defalarca yaptı. Malatya'nın, Elazığ'ın şu anki durumu böyle ortaya çıktı.

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Kürtleri ezmek bir devlet politikasıdır. Uygulayıcısı bugün AKP de olsa, bu politikadan CHP de memnun olur. TÜSİAD da memnun olur. Burjuvadan Kürtlere dost olmayacağı tekrar tekrar açığa çıkıyor. Kürt hareketinin bugünkü taktiklerini gözden geçirmesi ve büyük bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu bilerek hareket etmesi elzemdir.

Gelelim Türkiye işçi sınıfının durumuna. Bu saldırılar karşısında Kürt halkını yalnız bıraktığı ölçüde Türkiye işçi sınıfını gelecekte daha kötü günler beklemektedir. Kürt hareketini tasfiye umuduyla şoven iştahı kabaran burjuvazinin, işçi sınıfının haklarına da çok daha büyük bir güçle saldıracağı ortadadır. Dolayısıyla tek çıkış yolu, Türkiye işçi sınıfı ve Kürt halkının el ele vermesi, bu saldırılara birlikte göğüs germesidir.

Emperyalizme ve Siyonizme kalkan olmaya hayır!

Bilindiği gibi İran nükleer enerji üretme çalışmalarına başlamış ve bu çalışmalar başta ABD ve İsrail olmak üzere emperyalizmin tepkisine yol açmıştır. Bu tepkinin sebebi İran'ın bir nükleer güce dönüşmesinin ABD ve İsrail'in bölgedeki nükleer tekelinin ortadan kalkmasına yol açacak olmasıdır. Her ne kadar İran nükleer programını barışçıl amaçlarla sürdürdüğünü iddia etse de İsrail'i vurabilecek füze geliştirilmektedir ve bu durum İsrail'de ciddi bir tedirginlik uyandırmaktadır. İran nükleer silah sahibi olduğunda ABD'nin Irak savaşına benzer operasyonlar yapmasının, İsrail'in aklına estikçe Lübnan'a saldırmasının çok daha riskli bir hal alacağı açıktır. Bu yüzden söz konusu kalkanın öncelikle İsrail için kurulduğu ortaya çıkmaktadır. Daha geri planda olmak üzere Türkiye'de kurulacak füze kalkanı ABD ve NATO tarafından aynı zamanda Rusya'ya karşı bir mevzi olarak da değerlendirilmektedir. Ancak bu değerlendirme yüksek sesle ifade edilmemektedir.

Emperyalist saldırganlığın bir mevzisi olarak görülmesi gereken "füze kalkanı"na karşı çıkılması gerektiği açıktır. Ancak bu karşı çıkışı salt barışçı düşüncülerle yapmak yanlıştır. İsrail ve ABD'nin nükleer silah tekeli elinde bulundurduğu coğrafyada nükleer silah sahibi olmak

meşru bir hak olarak görülmemiştir. İran uluslararası dengeler dolayısıyla açıkça ifade etmese bile İran'ın nükleer silah üretme hakkı savunulmalıdır. Çünkü emperyalistlerin iddia ettiği gibi İran bir tehdit unsuru değildir. Esas İran'ı ve bölgede ABD emperyalizminin, Siyonizm'in karşısında kim varsa onları tehdit eden, ABD, İsrail ve tabii ki NATO'dur.

Türkiye'nin özel konumu

Burada hem NATO üyesi olarak hem de İran'ın komşusu olarak Türkiye'nin özel konumu öne çıkmaktadır. ABD, İran'ın nükleer programına karşı Birleşmiş Milletler nezdinde yaptırım uygulanması için bastırırken Türkiye ve Brezilya ayrıca inisiyatif olarak İran'la nükleer takas anlaşması imzalamıştı. Bu anlaşmaya göre İran, nükleer silah için de kullanılabilir olan radyoaktif maddelerin Türkiye'de uluslararası gözetim altında de-

polanmasını kabul etmişti. Tayıp Erdoğan önderliğinde AKP hükümeti bir yandan emperyalizmle işbirliğine devam ederken diğer yandan Ortadoğu'da prestijini arttıracak çıkışlar yapıyor. Bununla birlikte, füze kalkanı projesi Türkiye'yi kaçınılmaz biçimde taraf olmaya zorlayacak bir süreci başlatmış durumda. Ya emperyalizmden ve Siyonizmden yana olacaksınız ya da karşısında...

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin karşısına dikilelim

Bu tabloyu ancak emperyalizmin esas olarak ezdiği ve savşaların ve olası savşaların esas mağduru olan emekçi sınıflar değiştirebilir. Irak savaşı öncesinde olduğu gibi İran'a karşı yapılan emperyalist planların da karşısına dikilmek gerekir. Daha önce Irak'ta olduğu gibi İran'da da iktidara politik anlamda kefil olmak mümkün değildir. İran'da hiçbir kuşkuyla yer bırakmayacak biçimde gerici bir rejim vardır. Ne var ki söz konusu olan, bölgedeki gericiliğin merkezi konumundaki ABD emperyalizmi ve Siyonizm'in önünde engel olarak yükselen her gücü sindirme çabasıdır. Bu yüzden tüm sendikalar, emekçilerden yana siyasi partiler, meslek örgütleri "emperyalizm İran'dan elini çek!" diyecek herkes bir araya gelerek emperyalizme karşı güçlü bir kalkan oluşturmalıdır.

Bir savaşta nükleer silah kullanan tek ülke ABD'dir!

ABD İkinci Dünya savaşının son aşamasında Japonya'ya karşı iki kez atom bombası kullanmıştır. İlk bomba 6 Ağustos 1945'te Hiroşima kentine atıldı. Bombanın ilk etkisiyle tam 70 bin insan hayatını kaybetti. Ancak bombanın radyoaktif etkileri ilk beş yılda 200 bin insanın ölümüne neden oldu. 10 binlerce insan sakat kalırken yeni doğan kuşaklar radyasyon dolayısıyla sakatlıklar ve hastalıklarla boğuşmak zorunda kaldı. Hiroşima'dan 3 gün sonra Nagazaki'ye atılan atom bombası da yine ilk etapta 75 bin insanı katletti. Hiroşima'da yaşananların aynısı Nagazaki'de de yaşandı. Atom saldırısını takip eden yıllarda kitlesel ölümler ya-

şandı. Atom bombasının hemen ardından Japonya teslim olduğunu açıkladı. Aslında Japonya'nın savaşı yitirdiği belli olmuştu ve teslim bayrağını çekmesi gün meselesiydi. Ama ABD sivilleri kitlesel biçimde katlederek ve daha fazlasını yapma tehdidiyle Japonya'ya ve bütün dünyaya artık kendisinin dünyanın tek hakimi olduğunu ilan ediyordu. ABD soğuk savaş yılları ve bugün hâlâ başka ülkelerin nükleer silah sahibi olmasını kendi nükleer gücünün gerekçesi yapıyor. Oysa tarihte ABD'den başka hiçbir ülke bir savaşta nükleer silah kullanmadı.

Füze kalkanı nedir?

Füze kalkanı projesinin kökleri SSCB ve ABD'nin karşılıklı olarak büyük çapta nükleer silahlanma yarışına girdiği soğuk savaş döneminde yatmaktadır. İki ülke ellerinde karşı ülkeyi defalarca tarumar edecek kadar silah biriktirmişlerdir. Böyle bir nükleer yarış söz konusu olduğunda karşı tarafa üstünlük sağlamak iki şekilde mümkün olmaktadır. Bunlardan birincisi karşı ülkenin misillemesini zayıflatmak üzere ilk saldırıyı gerçekleştirmek ve böylece karşı tarafa mümkün olan en büyük zararı vermektir. Bu tabii son derecede riskli bir yoldur. İkinci yol olan füze kalkanında, buna sahip olan ülke düşman ülkeye karşı misilleme tehdidi olmadan nükleer saldırı gerçekleştirebilecektir. 1983'te ABD Başkanı Ronald Reagan "Yıldız savşaları" projesini başlatarak nükleer

dengeyi ABD lehine bozma girişiminde bulunmuştur. SSCB'nin yıkılmasından sonra da ABD bu çabalarından vazgeçmemiş ve en son 2007 yılında aynı amaçla Doğu Avrupa'ya füze kalkanı kurmaya çalışmıştır. ABD her ne kadar kalkanın İran'a yönelik olduğunu iddia etse de Rusya bu girişimin sert bir şekilde karşısında durmuş ve bunu savaş sebebi sayacağını ilan etmiştir. Bu çıkış üzerine ertelenen proje 14 Ekim'de Brüksel'de yapılan NATO toplantısında tekrar gündeme getirilmiş ve Rusya'nın da tepkisi gözetilerek kalkanın yerleştirileceği yer olarak Türkiye önerilmiştir. 20 Kasım'da Portekiz'in başkenti Lizbon'da yapılacak NATO toplantısında bu projenin bir NATO projesi olarak uygulanıp uygulanmayacağı tartışılacaktır.

Şiar Rişvanoğlu

Meşeyi yakmaya çalışmak

18 Ekim'de başlayan Diyarbakır KCK davasında egemenlerin ana fikri kısaca şöyle özetlenebilir: davanın özü egemenlerin, BDP'li belediye başkanlarından başlayarak, kültür ve sanat kurumu temsilcilerine, insan hakları savunucularına uzanan çizgide Kürt halkının temsilcilerinin tamamını cezalandırma, sorunu "Kürtüz" çözme arzusu.

Yargılamanın kendisi ise baştan aşağı bir skandal. Hiçbir usule uyulmadan tutulan tutanaklar mı, mahkeme kararı olmadan yapılan ev aramaları mı, süresi geçmiş kararlara dayanan telefon dinlemeleri mi, aslında konut dokunulmazlığını ihlale ve yağmaya konu olabilecek işlemler mi, her türlü hukuk dışılık mevcut. Aslında uzun ve trajikomik bir masal, ya da "niyet okuma ansiklopedisi" olarak tanımlanabilecek 7561 sayfalık iddianame ve 130 bin sayfalık ek delil klasörleri aralarında DİP Girişimi adına benim de bulunduğum 300'ü aşkın avukatı şimdiden çileden çıkarmış durumda. Nasıl olmasın ki? DTP programı ve MYK kararları, DTK ve demokratik kitle örgütlerinin çalışmaları, İHD raporları, anayasa profesörlerinin katıldığı çalıştay bile suç delili olarak gösteriliyor. En çarpıcısı ise BDP'lilerin katılmış olduğu Hasankeyf'in kurtarılmasına ilişkin pek çok popüler ismin ve kurumun da destek verdiği imza kampanyası ve etkinliğin "terör örgütü mensuplarının geçiş güzergâhı olması sebebiyle" örgüt talimatıyla yapıldığı değerlendirilmesi. İnsanın "Yuh artık, bari Tarkan'ı ve Ajda Pekkan'ı da yargılayın" diyesi geliyor!

Adana, Mersin, Antep ve Urfa KCK davaları da benzer durumda. Bütün bu davalarda toplam 1700'ü aşkın Kürt tutuklu bulunuyor. Tutuksuz yargılananların sayısı da 2000'e yakın. Yani şöyle kaba bir hesaplama dahi kadın kurumlarından gençlik örgütlenmelerine, MKM (Mezopotamya Kültür Merkezi) gibi kültür-sanat kurumlarına kadar çok sayıda Kürt hem de çok ağır cezalarla yargılanıyor. Yakında sıra Kürt inşaat işçilerine ve pazarcılara gelirse hiç şaşmamak lazım!

Devlet bir yandan Öcalan'la artık itiraf etmek zorunda kaldığı müzakereleri yürütürken, öte yandan askeri operasyonları sürdürüyor. Bu davalarda ise tutukluları bir tür rehine mantığıyla cezaevlerinde tutmaya devam ediyor. Kürt tutuklular ise son derece yerinde bir hamleyle savunmalarını Kürtçe yapmakta ısrar ederek hem kendilerinin, hem temsil ettikleri Kürt halkının onurunu korumakta kararlı olduklarını gösterdi. Bu yönüyle yargılamalar bir anlamda tıkanmış, sürekli "açılım" lafları eden iktidar ise deyim yerindeyse köşeye sıkışmış durumda.

Öte yandan Kürt halkını ve BDP'yi bekleyen çok yakın bir tehlike kapıda: sermaye güçleri referandumdan zaferle çıkan ve direnmeye devam eden Kürt halkını ve BDP'yi ehlileştirme senaryolarını güncellemiş durumda. Bir dönem CHP genel sekreterliği de yapmış olan Tarhan Erdem'in 14 Ekim 2010'da Radikal'deki köşesinden CHP-BDP işbirliği üzerine yazdığı yazıdan sonra, CHP çevresinden bazı "ajan"ların hemen harekete geçtiği biliniyor. Yani bir anlamda, o dönem muazzam serhildan yükselişinde olan Kürtleri burjuva siyaset sahnesine çeken 1991 benzeri bir operasyon hazırlanıyor. Hatırlatmak gerekirse: 91 seçimlerinde aralarında Ahmet Türk, Leyla Zana, Hatip Dicle ve 1993'te kontrgerilla tarafından öldürülen Mehmet Sincar'ın da bulunduğu 14 Kürt milletvekili SHP listesinden seçilmiş ancak 1994'te, hem de Meclis'ten dövülerek gözaltına alınmış, tutuklanarak 10 yılı cezaevlerinde geçirmişti.

Tunceli Valisi 23 Ekim'de katıldığı Dersimliler Derneği'nin yemeğinde "Asker yakmak istiyor ama meşe yanmıyor ki!" sözleriyle ormanların asker tarafından yakıldığını nihayet itiraf etmiş. İnaniyoruz ki, BDP'li dostlarımız, 1991 ve 2004 hatalarından ders çıkararak kendilerini teslim almaya çalışan burjuva güçlerine "meşenin yanmadığını" gösterecek, sosyalistlerle, devrimcilerle, işçi sınıfı ile Üçüncü Cephe'de mücadeleye devam edecektir.

Biz ise, bıkmadan usanmadan Türkiye işçi sınıfına, emekçilere ve yoksullara, halkların kardeşliğinin işçi sınıfının birliğinden geçtiğini anlatmaya devam edeceğiz.

Sakarya Komünü'nde işçi kardeşliği destanını yazan Tekel işçilerinin lügatıyla!

Tekel işçileri:

“Kahrolsun Sendika Ağaları”

Ankara'daki büyük direnişleri sendika bürokratlarının ayak oyunları ile bitirilen, bürokratların eylem vaatleriyle evlerine gönderilen Tekel işçileri, hiçbir vaadin yerine getirilmemesiyle, sendikaya olan güvenlerinin son zerresini de yitirdiler. Bürokrasinin işçi düşmanı yüzünü gören Tekel işçilerinin, Tek-Gıda-İş yönetimine yönelik eylemleri ya sendikanın çağırdığı polis tarafından, ya da direk olarak sendika güvenlikleri tarafından şiddetle bastırıldı. Sendika yöneticileri tarafından önce aldatılan, sonra da şiddete maruz kalan bir grup Tekel işçisi, 3 ekim günü İstanbul Levent'teki Tek-Gıda-İş genel merkezi önünde süresiz oturma eylemi başlattı. Ankara'daki gibi çadırlar kuran işçilerin eylemi nedeniyle sendika bürokratları binaya arka kapıdan girip çıkmaya başladı.

Eylemlerini sendika binasının önüyle sınırlamayan Tekel işçileri AKP önüne bir yürüyüş düzenledi. Ardından 17 Ekim günü Taksim'de kitlesel bir eylem düzenledi. Galatasaray'dan başlayıp Taksim'de son bulan yürüyüş boyunca sık sık “Kahrolsun sendika

ağaları”, “İşçiler sendika yönetimine”, “Kumlu'yu alana Türkel bedava” sloganları atıldı.

Eylemde Tekel işçileri adına açıklamayı Manisa Tekel'den bir kadın işçi yaptı. İşçilerin açıklamasında şu sözlerle yer verildi: “Sendikamızın mücadeleden havlu atmış olmasına öfkeliyiz. Bizi yarı yolda bırakmasına kızgınız. Bugün Tek Gıda-İş Genel Merkezi'nin önünde bekleyişimizin 14'üncü günü. Gelip görenler bilecektir, çadırlarımızı kurduk ve kadrolu iş hakkımız verilene kadar mücadele edeceğimizi ilan etti.” Açıklama “Hak alıcı bir işçi hareketi için, işçilerin örgütlenmesini, sendikalaşmasını çoğaltalım, sendikaların başındaki bürokratları kovalalım, birleşik mücadeleyi örgütleyelim” sözleri ve çağrısı ile son buldu.

İstanbul'da UPS işçileriyle dayanışma eylemi

Sendikalaştıkları gerekçesiyle işlerine son verilen UPS kargo işçileri için 16 Ekim Cumartesi günü Taksim'de taraftar gruplarının organize ettiği bir yürüyüş düzenlendi.

2 Ekim'de işçilerin direniş çadırını ziyaret ederek onlarla maç yapan Forza Livorno, Halkın Takımı, Tek Yumruk, FenerbahCHE, Trabzonspor, Adana Demirspor, Sakaryaspor, İnada Bursa, İstanbul Tayfası, Kartalspor, Altay YSKA taraftar grupları 16 Ekim Cumartesi günü Taksim'de kitlesel bir yürüyüş düzenleyerek UPS işçileriyle olan dayanışmalarını yükselttiler.

Galatasaray Meydanı'ndan başlayıp Taksim'de biten yürüyüş boyunca “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “UPS'ye Sendika Girecek Başka Yolu Yok”, “Atılan İşçiler Geri Alınsın” sloganları haykırıldı. Taksim Meydanı'na geldiğinde ilk açıklamayı TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk yaptı. Öztürk, hükümetin referandumda kabul edilen anayasayla

işçilerin iki sendikaya birden üye olabilmesinin yolunu açtığını söylediğini, ancak görüldüğü gibi bir tanesine bile üye olmanın işten atılmaya sonuçlandığını belirtti. Uluslararası taşımacılık sendikalarının UPS işçileriyle dayanışmayı büyütme kararı aldığını açıklayan Öztürk, Türkiye'deki tüm sendika, demokratik kitle örgütü ve meslek odalarına dayanışma çağrısında bulundu.

Öztürk'ün ardından söz eylemi organize eden taraftar gruplarına verildi. Halkın Takımı adına söz alan Yılmaz Bozkurt “Endüstriyel futbola karşı olan tavrımızı, işçilerin direnişiyle birleştirdik. Bu direnişin sonuna kadar takipçiyiz” dedi. Tek Yumruk adına konuşan Fatih Bayram ise her zaman emeğin yanında olduklarını söyleyerek “Aslantepe stadi inşaatında hayatını kaybeden işçinin isminin stada verilmesi için de mücadele ediyoruz” şeklinde konuştu.

Eyleme DİP Girişimi, TKP, SDP, TÖP, Kaldıraç ve SPOR-SEN destek verdi.

Elif öğretmen işe, güvencesiz çalışma çöpe!

Okurlarımız Elif öğretmeni hatırlayacaktır. Yine de bir kez daha hatırlatalım: Elif öğretmen İstanbul Sultangazi'de öğretmenlik yaparken yakalandığı ciddi bir hastalık sonucu 30 gün rapor almak zorunda kalır. Ancak hastalığın ciddiyeti ile raporunu 10 gün daha uzatmak zorunda kalır. O bu amansız hastalığı atlattırmaya çalışırken, öğrencileri, sevdikleri kendisine mektuplarıyla destek olmaya çalışırken bir mektup da işveren temsilcisi olan İlçe Milli Eğitim Müdürlüğünden alır. Mektupta işine son verildiği yazmaktadır. İşte burjuvazinin vicdanı!

Elif öğretmen sözleşmeli çalışmaktaydı. Tıpkı binlerce öğretmen gibi ve sözleşmelerinde 30 günden fazla rapor almaları durumunda işlerine son verileceği yazıyor. Nasıl da insanlık düşmanı, nasıl da vicdansızca...

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube o günden

beri Elif öğretmene destek olmaya ve onu tekrar işe geri aldırarak mücadeleye devam ediyor. Bu amaçla bazı eylemler yapıldı, medya da konuyu işlemeye başladı ve bir yandan da açılan dava devam ediyor.

Elif öğretmenin mücadelesi hepimizin mücadelesi. O işe dönmeden hiç birimize rahat yok! Güvencesizliğe karşı başlattığımız mücadelede ilk başarıyı onu işe geri alarak kazanacağız ve bunu başaramazsak bu konuda laf da etmemek gerekiyor artık...

Ama bunu tek başımıza başaramayız. Bütün işçi-emekçi örgütleri ele ele vermelidir. Öncelikle Eğitim-Sen merkez yönetimi bu mücadeleyi tüm yurda ve dünyaya yaymalıdır. Elif öğretmeni işe geri aldırma talebi ile yürütülen bu mücadele, bir bütün olarak güvencesiz ve sözleşmeli çalışmaya son verme hedefine bağlanmalıdır.

Ekim Devrimi: İşçi sınıfının kurtuluşunun yolu

Ya kapitalizm yok olacak ya da krizler, savaşlar, çevre felaketleri dünyayı bir yokuşa sürükleyecektir. Ekim Devrimi'nin açtığı proleter devrimler çağı sürmektedir. Sosyalizm sadece işçi sınıfının kurtuluşu değil işçi sınıfının öncülüğünde insanlığın kurtuluşunun yoludur. Devrimci İşçi Partisi'nin yolu Ekim Devrimi'nin yoludur.

1917 yılı 7 Kasım'ında Rusya'da tarihin en büyük proleter (işçi) devrimi yaşandı. O zaman Rusların kullandığı takvime göre 25 Ekim'de gerçekleştiği için bu büyük devrim, Ekim Devrimi olarak anılmaya başlandı. Ekim Devrimi ile birlikte dünya yeni bir çağa girdi. Bu çağ, okullardaki tarih derslerinde öğretilmiyor. Ama dünyanın tüm fabrikalarında, tarlalarında, sokaklarında, işçi ve emekçilerin olduğu her yerde kendini apaçık ortaya koyan ve son yüzyıla damgasını vuran, Ekim Devrimi ile başlayan proleter devrimler çağıdır. Bu çağda artık burjuvaziye rahat uyku yoktur. Ekim Devrimi'nin yarattığı Sovyetler Birliği yıkıldıktan 19 yıl sonra bile, orak ve çekiç hâlâ sermayenin, emperyalistlerin en büyük kâbusu olmaya devam etmektedir. Peki Ekim Devrimi'ni bu kadar önemli kılan nedir?

Ekim Devrimi bir işçi devrimidir

Patronlar kâr etmek amacıyla işçi çalıştırmaya başladığı ilk zamanlardan bu yana işçiler mücadele etmiştir ve mücadele etmeye devam etmektedir. Kâh ücretlerin iyileştirilmesi için, kâh iş saatlerinin azaltılması için, bazen işten atılmaları karşı, bazen emeklilik hakkı için... Mücadele bazen daha yumuşak ve barışçı, bazen sertleşen bir şekilde sürmüştür. Ancak biliyoruz ki, işçi ücret zammı aldığında sadece daha az sömürülecektir. İş koşulları iyileştiğinde daha insani koşullarda sömürülecektir. Kapitalizm var oldukça bir avuç kapitalist, emekçi çoğunluğu yönetecek, ezecek ve sömürecek. Kapitalistler bunu adeta doğanın bir kanunu gibi göstermişlerdir. Ekim Devrimi bu yalanı alt üst etmiştir.

Rusya'da 1905 yılında işçilerin Çar'a başkaldırısı sırasında işçi konseyleri oluşmuştur. İşçi temsilcilerinin bir araya gelerek mücadele ile ilgili kararlar aldıkları bu konseylerin Rusça adı sovyetlerdir. İşçi mücadelesinin karar organları olan Sovyetler, 1917 Ekim Devrimi ile işçi iktidarının organları olmuştur. Burjuva demokrasisi, emekçi yığınların oyları ile sömürücü azınlığın yönetmesi demektir. Sovyet sistemi ise işçilerin doğrudan iktidarı anlamına gelmektedir. Ekim Devrimi ile işçilerin yönetilmeye ve ezilmeye mahkum olmadığı, sömürüyü, her türden ezilmeyi ortadan kaldırmak için bir işçi devleti kurabilecekleri kanıtlanmış oldu. Bu devlet, tarihte ilk defa bir mülk sahibi

sınıfın emekçi sınıfı sömürmesi için baskı uygulayan değil, emekçi sınıfların sömürüyü ortadan kaldırmak için mülk sahiplerine baskı uyguladığı bir devlet oldu. Bu devlet Marx'ın kurtuluş yolu olarak gösterdiği proletarya diktatörlüğünden başka bir şey değildi.

Ekim devrimi bir sürekli devrimdir. Ekim Devrimi ile tüm iktidar Sovyetlere geçti. Burjuvazinin söz verip de uygulamadığı demokratik önlemler, proletarya diktatörlüğü altında hayata geçirildi. Rusya devrimin hemen ardından emperyalist yağma savaşından çekildiğini açıkladı. Barış özlemi devrimle gerçekleşti. Köylüler nihayet toprağa kavuştu. Kadın erkek eşitliği yolunda büyük ilerlemeler kaydedildi. Toplum Ortodoks gericiğinin pençesinden kurtarıldı. Başta Müslümanlar olmak

nırken işçi devleti işsizlik sorununu ortadan kaldırdı. Herkese parasız eğitim ve sağlık hakkı sağlandı.

Ekim Devrimi enternasyonalist bir devrimdir

Bilimsel sosyalizmin kurucuları Marx ve Engels, Ekim Devrimi'nin önderleri Lenin ve Trotskiy hiçbir zaman sosyalizmin tek bir ülkede kurulabileceğine inanmadı. Sosyalizmin kuruluşu tek ülkede başlayabilir ancak kesin zafere ancak ve ancak dünya devrimi ile ulaşabilir. Bu yüzden Lenin ve Trotskiy önderliğindeki Bolşevik Partisi, Ekim Devrimi'ni dünya sosyalist devriminin bir parçası olarak görmüş ve en zor koşullarda devrimi yaymak üzere harekete geçmiş, farklı ülkelerin devrimci işçi partilerini bir dünya partisi olarak Komünist Enternasyonal'de birleştir-

üzere ezilen din ve kültürlere özgürlük sağlandı. Çarlığın sömürgeci olan ezilen uluslara kendi kaderini tayin hakkı tanındı.

Sınıfsız ve sömürsüz bir toplum olan sosyalizmin inşası hemen başladı. İşçiler fabrikaları işgal etti. İşgal edilen fabrikalar kamulaştırıldı. Devlet mülkiyeti temelinde, üretim patronların kârları için değil, insanların ihtiyaçları için yeniden planlanmaya başlandı. Kapitalist kâr hırsı ve üretim anarşisi ekonomiyi sürekli krize sokarken, sosyalist planlama eşi benzeri görülmemiş bir gelişme sağladı. Önce devrime karşı emperyalist dünyanın desteğiyle seferber olan gerici ordular yenilgiye uğratıldı. Ardından geri bir köylü ülkesi olan topraklarda, ilk defa uzaya çıkma başarısını gösterecek kadar büyük bir teknolojik atılım gerçekleştirdi. Tüm kapitalist Batı işsizlik ve yoksulluğun pençesinde kıvr-

mıştır. Milliyeti, dili, kültürü ne olursa olsun işçi sınıfının çıkarları birdir. Enternasyonalizm, dünyayı işçi sınıfının evrensel ilkeleri doğrultusunda değiştirmeyi hedefler ve milliyetçiliğe karşıdır. Bu özelliği ile dünyanın sömürge ve ezilen ulusları için de büyük bir ilham kaynağı olmuştur. Çin'den Vietnam'a, Yugoslavya'dan, Küba'ya mazlum milletler ulusal kurtuluş davalarını sosyal kurtuluş davasıyla birleştirmeye yönelmiştir. Stalinizmin Sovyetler Birliği'ne Rus milliyetçiliğini hakim kılarak devrime ihanet etmesine kadar, Ekim Devrimi işçi enternasyonalizminin kalesi olmuştur.

Ekim Devrimi'nin zaferi kadar yenilgisi de derslerle doludur

İşçi sınıfının tarihe kazıdığı bu büyük zafer kendi içinden ihanete uğramıştır. Bu ihanetin adı Stalinizm'dir. İşçi sınıfının

sovyetler aracılığı ile devlete hakim olması gerekir. Devlet yönetiminde görev alanların hiçbir özel ayrıcalığı olmamalıdır. Oysa Sovyetler Birliği'nde zamanla devlet yönetiminde rol alan bürokratlar ayrıcalıklara sahip olmaya başlamıştır. Bu gelişmenin başlıca sebebi Ekim Devrimi'nin tek ülkede sıkışıp kalması oldu. Çünkü ekonomik zorluklar, ülke yönetiminde rol alacak eğitilmiş ve komünist kadroların sayıca yetersizliği, komünizm davasına inanmayan ama belli teknik bilgi ve becerilere sahip uzmanlara tavizler verilmesine neden oldu. Bu kişiler zamanla ayrıcalıklı bir kasta dönüştü. Lenin ve Trotskiy işçi devletinin bağrında gelişen bu asalak yapıya karşı mücadele etti. Stalinist hizip, bu ayrıcalıklı kesime dayanarak işçi sınıfı diktatörlüğünü bürokratik bir diktatörlüğe dönüştürmüştür. Dünya devriminin değil kendi ayrıcalıklarının peşinden giden bu bürokratlar işçi devletinin yozlaşmasına, enternasyonalizmin yerini milliyetçiliğin almasına yol açmıştır. Bu asalak bürokratik katman, Ekim Devrimi'ni içten içe kemirerek nihayet 1991'de SSCB'nin yıkılarak kapitalizmin yeniden kurulmasına neden olmuştur. Ekim Devrimi'nin zaferi kadar yenilgisi de devrimin sürekliliğinin bir zorunluluk olduğunu kanıtlamıştır. Kapitalizmi ve emperyalizmi kesin yenilgiye uğratmadan devrimlerde yaşanacak kesintiler sonunda devrimin yenilgisiyle sonuçlanacaktır.

Yolumuz Ekim Devrimi'nin yoludur

Ekim Devrimi işçi sınıfının yönetebileceğini, sömürünün ortadan kaldırılabileceğini, kâr güdüsü olmadan üretimin planlanabileceğini, işsizliğin kader olmadığını kanıtlayarak kapitalizmin yıkılabileceğini, kurtuluşun mümkün olduğunu göstermiştir. Bugün kapitalizmin yeniden dünyadaki hakimiyetini perçinlemesi işçiler için kurtuluş amacına ancak ve ancak yeni Ekim Devrimleri'nin hizmet edebileceğini göstermektedir. Ya kapitalizm yok olacak ya da krizler, savaşlar, çevre felaketleri dünyayı bir yokuşa sürükleyecektir. Ekim Devrimi'nin açtığı proleter devrimler çağı sürmektedir. Sosyalizm sadece işçi sınıfının kurtuluşu değil, işçi sınıfının öncülüğünde insanlığın kurtuluşunun yoludur. Devrimci İşçi Partisi'nin yolu Ekim Devrimi'nin yoludur.

Latin Amerika Fransa'ya geldi!

Fransa olayları, içinden geçmekte olduğumuz 21. yüzyılın ilk Büyük Depresyonu döneminde, 2008 Aralık Yunanistan olaylarından sonra, Avrupa işçi sınıfı ve gençliğinin isyanının bir ikinci ifadesi oldu.

Fransa'nın bütün petrol rafinerileri ve 14 yakıt deposu işçilerin ablukası altında. Sakarya'daki Tekel eyleminden manzaralar yaşanıyor: Gece ateş yakılmış, etrafına toplanmış kadınlı erkekli işçi grupları sohbet ediyor, rafinerilerin kapıları zincirleniyor. Giriş çıkış yok, üretim yok, sevkiyat yok. Tabii 3000 dolayında istasyonda benzin de yok. Bazı garlar, limanlar ve havalimanları da abluka altında.

Petrol ve liman işçilerinin yanı sıra demiryolcular, metro ve otobüs işçileri, kimi yerde perakende işçileri eylemde; kamu sektöründe başka hizmetlerde (çöp toplama, posta, yerel yönetim, vergi daireleri vb.) grevler, ablukalar var. Bazı üniversitelerin, ama daha da çok liselerin (bin kadar lise, yani toplam sayının dörtte biri) öğrencileri, işçilerin yanı sıra eyleme geçiyor son günlerde.

Fransa olağanüstü bir ruh durumu içinde. Yaşanan basit bir grev hareketi ve ona eklenen sokak gösterilerinden ibaret değil. Bunlar elbette önemli. 7 Eylül'de başlayan hareket yedi haftada altı grev artı eylem günü düzenliyor. 12-19 Ekim arası bir haftada tam üç eylem günü. Her birinde ülke çapında 3 milyondan fazla insan sokakları dolduruyor.

Ama bu kez mücadeleye tonunu veren, ablukalar, yol kesmeler. Kimi işçi grupları bütün ekonomiyi ablukaya almaktan söz ediyor. Latin Amerika'nın yol kesme eylemleri ("cortas de ruta") Fransa'ya gelmiş. Fransa'da işçi sınıfı Arjantin işsizlerinin ünlü piquetero'larını örnek alıyor gibi!

Canlılık olağanüstü. Le Havre'da 7 Eylül'den beri her akşam çeşitli sektörlerden işçilerin yaptığı açık toplantılar (Fransız işçi hareketinin diliyle "assemblée générale"ler, yani genel kurullar) çerçevesinde alınan kararlar doğrultusunda her gün bildiri yayınlanıyor. Montélimar'da 12 Ekim'de belediye işgal ediliyor, başkanın odası basılıyor, makam koltuğu ve kravatı (sembollere dikkat!) pencereden atılıyor, AB bayrağı duvardan indiriliyor. Bütün ülkede bir sektörden işçilerin yaptığı eyleme başka sektörlerden işçiler destek oluyor, katılıyor.

Liseliler emeklilik mücadelesinde!

Bütün bu mücadeleyi başlatan, Fransız hükümetlerinin 1995'ten beri işçi sınıfına bir türlü kabul etmediği "emeklilik reformu"nun yeniden gündeme gelmiş olması. Bu "reform" emeklilik yaşını 60'tan 62'ye, tam emeklilik maaşı alma hakkının elde edildiği yaşı da 65'ten 67'ye yükseltiyor. Fransız işçi sınıfına tam bir "mezarda emeklilik" yasası.

Bu yasaya karşı, emeklilik sorunu yarım yüzyıl sonra gündeme gelecek olan liselilerin mücadeleye girmesi, mücadelenin nasıl dar çıkarlarla sınırlı olmadığını, genel bir huzursuzluk ve memnuniyetsizliğin ifadesi olduğunu ortaya koyan en önemli gösterge.

Liseliler bir bakıma işçi sınıfına 2006'dan kalan borçlarını da ödüyorlar. O yıl, "ilk istihdam yasası" (CPE) olarak anılan ve gençliği güvencesizliğe mahkûm edecek olan tasarıya karşı gençlik seferber olduğunda, işçi sınıfı ve emekliler hareketi desteklemişler, elde edilen zafere katkıda bulunmuşlardı.

Emeklilik Yasası parlamentonun alt kanadından sonra 22 Ekim Cuma günü Senato tarafından da onaylandı. Geriye iki mecliste kabul edilen farklı versiyonları uyumlaştırma işi kaldı ki, bu da en fazla iki-üç günlük bir iş. Şimdi bütün Fransa nefesini tutmuş, mücadele-

nin devam edip etmeyeceğini görmek için bekliyor.

Hedef "Cumhuriyet'in serserisi"

Mücadelenin yasadan çok daha öteye, Sarkozy'nin gerici politikalarına ve küstahlığına karşı olduğu genellikle kabul gören bir görüş. Kısa süre önce yüksek satışı bir haftalık derginin (VSD), kapağından "Cumhuriyet'in serserisi" diye adlandırdığı Sarkozy'nin popülarite oranı % 26'ya kadar düşmüş durumda. Emeklilik yasasının sorumlusu Çalışma Bakanı Eric Woerth'ün ise, Fransa'nın en zengin kadını, L'Oréal markasının sahibi Lilliane Bettencourt'a vergi kaçırmaları için yardımda bulunduğu bütün delilleriyle ortaya konulmuş durumda. Romanları sınır dışı eden bu hükümetin işçi ve göçmen düşmanı doğası artık tescil edilmiş durumda.

Ne yazık ki, Fransız solu bu büyük canlılığı anlamlı bir mecraya sokacak kapasiteden yoksun. Burjuva solun partisi Sosyalist Parti, 2012 seçimlerinde iktidar sırasını bekliyor. Komünist Partisi ve benzeri bir başka yeni parti (Sol Parti), gözlerini Sosyalist Parti ile işbirliğine dikmiş durumda. Devrimci Marksist gelenekten gelen partiler ise bu tür bir krizi, düzeni sorgulayacak bir yönde kanalize edecek kapasiteden yoksun.

Bütün bunlara rağmen, Fransa olayları, içinden geçmekte olduğumuz 21. yüzyılın ilk Büyük Depresyonu döneminde, 2008 Yunanistan olaylarından sonra, Avrupa işçi sınıfı ve gençliğinin isyanının bir ikinci ifadesi oldu. Nehir aktıkça yatağını açacaktır. Devrimci işçi partileri mücadelenin sıcaklığında inşa edilecektir.

YÖK'ü yıkalım! Özgür Emekçiler Üniversitesini kuralım!

Sermaye bastırıyor. Üniversite sanayi işbirliği adı altında savundukları eğitim ve üretimin bütünleşmesi değil. Üniversitede paranın hakimiyetinin kurulması, üniversitenin tüm faaliyetlerinin sermayenin çıkarlarına uygun düzenlenmesidir. Teknoparklardan özelleştirilen yemekhane ve kantinlere, dört yanı saran reklam panolarında sürekli sayısı artan vakıf (özel) üniversitelere kadar her şey paranın hakimiyeti, sermayenin üniversiteleri yönetmesi içindir.

Bologna süreci adı altında tüm yükseköğrenim bir meta, öğrenciler talep (müşteri), öğretim üyeleri ve çalışanlar arz (satıcı) konumuna getiriliyor. Bu süreci en başta sermaye destekliyor. Bu süreç bugün başlamadı. YÖK'ün kuruluşundan başlayan, Kemal Gürüz ve Erdoğan Teziç dönemle-

rinde hızlanan ve bugün devam eden bir piyasalaşma ve ticarileşme söz konusu. Kemalisti, Batıcısı, laiki, milliyetçisi ve İslamcısı ile sermaye aynı programı savunuyor. Bu programın uygulayıcısı ise her zaman YÖK oldu. İşçi sınıfını ezmeyi amaçlayan 12 Eylül askeri darbesinin üniversitedeki adı olan YÖK önce susturdu, şimdi dönüşümü tamamlıyor.

Üniversite paralı oldukça, harçlar artacak, yurtlar, yemekler her türlü hizmet daha pahalı hale gelecek. Onlara göre mesele mevcut talebi karşılamak. İşsizlik arttıkça iş bulabilme ümidiyle üniversite talebi artacak, buna bağlı olarak da yükseköğrenimin fiyatı... Bu gidişatın tepki yaratmaması olanaksız. Geçtiğimiz yıl harç zamlarına yönelen protestolar bunun göstergesi. Dolayısıyla YÖK önlemini

şimdiden alıyor. Zaten üniversitede cirit atan polise rahat mekânlar ayrılması, el üstünde tutulması için üniversitelere talimat veriyor. Bu güvenlik sermayenin güvenliğidir. Polisin yönlendirmesiyle öğrencilere soruşturmalar yağdıran üniversite yönetimleri fiili polis baskısını resmiyete kavuşturuyor. Polisin üniversitedeki varlığı ancak sermayeye ve faşistlere güvenlik sağlar, üniversitede polis düşünce ve örgütlenme özgürlüğünün ayaklar altına alınmasıdır.

YÖK'ün kuruluş yıldönümü olan 6 Kasım'a giderken üniversitelerde hal budur. Üniversitelerde bir sınıf mücadelesi verilmektedir. Sermaye başta YÖK olmak üzere polisi, faşistleri, medyayı kullanarak saldırmaktadır.

Eksik olan, mücadelenin emekçi tarafındaki birlik ve örgütlenmedir. Öğrencilerin sınıf perspektifinden yoksun biçimde demokrasi söylemiyle sınırlı çabaları da, sendikaların salt kendi sorunlarıyla ilgilenmeleri de gerekli gücün toplanmasını engelliyor. Oysa sorunu bir sınıf mücadelesi olarak görmek ve bu temelde tüm üniversite bileşenlerini birleştirebilmek gerekli. Satıra, copa, soruşturmalara, akademik baskılara karşı özgür üniversiteyi, sermayenin tahakkümüne karşı emekçilerin özgür üniversitesini savunmalıyız. 6 Kasım'da söyleyeceğimiz söz budur. Tüm öğrencilere ve üniversite emekçilerine çağırımız, saldırının merkezi olan YÖK'e karşı Ankara'da buluşarak Özgür Emekçiler Üniversitesi'ne doğru adımlarımızı sıklaştırmaktır.

enternasyonalist
gençlik

Yaşasın Sosyalist Dünya Devrimi

Polis – Faşist el ele: Güvenli Üniversite!

Muğla'da Mayıs ayında faşistlerin Kürt öğrencilere saldırması sonucu çıkan çatışmada, ülkücü faşistlere silahıyla yardım eden sivil polis Şerzan Kurt isimli Kürt öğrenciyi öldürmüştü. Katil polis Gültekin Şahin olayların ve ilişkilerin hiçbir gizliliğinin kalmaması nedeniyle tutuklanmıştı. Ancak polisinin çok zarar görmesini istemeyen devlet, duruşmayı oldu bittiye getirip Eskişehir'e aldırdı. Üstelik mahkemenin hakimi de başka bir davadan tanıdıktı: Uğur Kaymaz'ın katillerine beraat kararı veren hakim.

Göz göre göre işlenen bu cinayetin üstü kapatılmak istenirken, Radikal'in yaptığı bir haber, faşistlerle polislerin ilişkisinin görünenden daha samimi olduğunu ortaya koydu. 155 telefon kayıtlarının incelenmesiyle ortaya çıkan konuşmalara göre, Samet isimli faşist başı, saldırılarının ciddi bir direnişle karşılaşması karşısında 155 polis hattını arayarak, bol küfürlü bir ağızla yardım istiyor, kendisini tanımayan polise ise "abi, ben Samet" diye kendini tanıtıyor. İlişki o kadar olağan ki, polisin özel telefonunu dahi arama gereği duymuyor, direk olarak kurumun telefonunu arıyor. Bir süre kesilen telefon kayıtları bir süre sonra yeniden başlıyor ve bu sefer ülkücü reisi polise "Sık Gültekin abi" diye bağırıyor. Ve Gültekin Şahin isimli üniversitede görevli sivil polis silahıyla Şerzan Kurt'u vuruyor.

Sivil polislerin faşistlerle el ele vererek Kürtlere, devrimcilere saldırdığı bir dönemde, YÖK genelge yayınlayarak, sivil polislerin üniversitelerdeki varlığını yasal zemine tamamen oturtuyor. Bunun ismine de özgür ve güvenli üniversite diyor.

Bu üniversitelerin kimin için güvenli olduğu Ekim ayının ortasında Marmara Üniversitesi'nde yaşanan saldırıyla daha da açığa çıkmıştır. Çevik kuvvetiyle, siviliyle polis sayısının 60'ı geçtiği Marmara Üniversitesi Nişantaşı Kampüsü'nün hemen önünde 20 tane eli satırlı faşist bir yurtsever öğrenciyi yaralamış, yaralı arkadaşlarının yanına gelmeye çalışan 10 öğrenciyi ise gözaltına almıştır. Nişantaşı'nda solcu arayan 20 faşisti "fark etmeyen" polisler, saldırının hemen ardından okulu ve civarını işgal ederek, solcu öğrencilere saldırmıştır.

Üniversitelerde polis-idare-faşist üçlüsü devrimci ve Kürt öğrencilere karşı birlik içinde hareket etmekte, saldırılar bu üç ayağa oturmaktadır. Son dönem yoğunlaştırılan bu saldırılara karşı ko-yabilmek için, Şerzan Kurt arkadaşı-

mızın hesabını sorabilmek için, faşizmin üniversitelerdeki satırlı elini kesebilmek için birlikte mücadele şarttır. Faşizme karşı ancak omuz omuza mücadele verilerek başarı kazanılabilir.

Arjantin'de sendika bürokrasisi yoldaşımızı öldürdü

Hasta la victoria, siempre, Compañero Mariano!

Arjantinli genç bir yoldaşımızı, kardeş partimiz Partido Obrero'nun (İşçi Partisi) mücadeleci bir militanını, genç bir işçiyi sınıf mücadelesi ve devrim uğruna yitirmiş bulunuyoruz. 23 yaşındaki Mariano Ferreyra, 20 Ekim 2010 günü, taşeronlaştırılmış ve sonra işten çıkartılmış olan demiryolu işçilerinin bir eylemi sırasında sendika bürokrasisinin eli silahlı bir çetesi tarafından katledildi. Aynı saldırı sırasında yine Partido Obrero militanı, 56 yaşında ve yedi çocuk annesi olan Elsa Rodriguez de başından ağır yaralandı. Durumu daha az ağır olan yaralılar da var.

Olaylar nasıl gerçekleşti?

Arjantin'de demiryolları şirketi bir süredir belirli hatları belirli işletmecilere devretmekte ve böylece demiryolu işçilerini ana şirketin kadrosundan çıkararak taşeronlaştırmaktaydı. Bu, hem ana demiryolu şirketine, hem de taşeron işlevi gören firmalara çok yüksek kâr getiriyordu. Demiryolu işçilerinin bu eylemi başkent Buenos Aires'in bir işçi mahallesi olan Avellaneda'da General Roca istasyonunda trenlerin işlenmesini engelleme amacıyla yolu kesmeyi önüne koymuştu. Bu işçiler işten çıkartıldıktan sonra, bunun haksızlığını ortaya koyarak işe iade edilme talebiyle defalarca çeşitli makamlara başvurmuşlardı. Yol kesmeye son çare olarak başvuruyorlardı. Ancak, demiryollarının ana sendikası olan Union Ferroviario'nun bürokratlarının adamları, yanlarına sendika bürokrasisinin politik olarak bağlı olduğu Peronizmin gençlik örgütünden üyeler de alarak demiryolu hattını işçilere karşı savunmak üzere, göstericilerden de daha kalabalık olarak toplanmışlardı. İki topluluğun arasında polis vardı ve iki tarafın birbirine yaklaşmasını engelliyordu.

Ne var ki, eli silahlı çete taşlar fırlatarak eylemci işçilere saldırdı. Polis bu saldırıya müdahale etmezken, işçilerin cevabi saldırısına karşı duracaktı. Ama asıl vahim olay bundan sonra gerçekleşiyor ve olayın başından beri sıkı bir kordon oluşturmuş olan polis, ne olduysa eli silahlı iki kişinin kordondan sızmasına

izin veriyordu. Bu kişiler ellerindeki silahları hedef gözeterek ateşleyecek, Elsa Rodriguez'i 200 metre uzaklıktan başından yaralayacak kadar nişan alacak, Mariano'yu ise öldüreceklerdi.

Taşeronlaştırmanın zengin ettiği şirketler sendika bürokrasisini de "görüyorlardı". Buna karşılık, sendika da iktidardaki Christina Kirchner ile kocası, eski başkan Nestor Kirchner'i politik olarak destekliyordu. Bu yüzdendir ki, Mariano'nun ölümüne yol açan olayda videolar ve tanıklar yaşananları açıklıkla ortaya koyduğu halde, başkan Christina Kirchner olaydan yedi saat sonra, her şey belli olduğu halde, eli silahlı çete ve onu oraya yollayanlarla ilgili ağızını açmazken, Partido Obrero ile polemik yapmaya girişecekti.

İşin içinde bulunan Peronist gençlik örgütü ise özellikle 1970'li yıllarda birçok gerillayı ve işçi liderini katleden Alianza Argentina Anti-comunista'nın (AAA, Arjantin Anti-komünist İttifakı) ardında ve içinde yer alan örgütün bugünkü devamıdır.

Bütün bunlar bir araya getirildiğinde, Mariano'nun katledilmesinden sendika bürokrasisinin yanı sıra, Peronist hareketi, cinayeti kolaylaştıran polisi ve başta Christina Kirchner olmak üzere hükümeti sorumlu tutmak gerektiği ortaya çıkıyor.

Burjuvazinin devleti bunu hep yapıyor

Bu olay, Arjantin burjuvazisinin en azından 1970'li yıllardan itibaren kurmuş olduğu hakimiyet sisteminin radyografisini de çekmiştir. Peronist sendika bürokrasisi, ülkenin en güçlü burjuva partisi olan Peronist hareket ile birlikte, bu ülkede burjuvazinin hakimiyetinin esas dayanağını oluşturmaktadır.

Mariano'nun ölümünden sonra reformist bir muhalif sendika konfederasyonu olan CTA genel grev çağrısı yaptı. Birçok işletmede dayanışma için iş bırakıldı. Buenos Aires'te Partido Obrero ve öteki sol örgütlerin çağrısıyla, CTA ve başka sendikaların da katıldığı protesto gösterisine 40 bin kişi katıldı. Mayıs Meydanı'nda (Plaza de Mayo), Başkanlık Sarayı'nın tam önünde binlerce kişi şöyle bağırıyordu: "¡A Mariano Ferreyra lo vamos a vengar, con piquete y la huelga general!" Türkçesi şöyle: "Mariano Ferreyra'nın intikamını yol keserek ve genel grevle alacağız!"

Mitingin sonunda PO önderi Jorge Altamira'nın yaptığı konuşmayı ulusal televizyon kanalları naklen yayınladılar. Ülkenin başka kentlerinde de sayısız protesto gösterisi düzenlendi. Sokakta ve medyada hükümetin temsil ettiği Peronizm ile PO'nun temsil ettiği devrimci Marksizm karşı karşıya gelmiş durumda.

Mariano Ferreyra kimdir?

Mariano, bir metal işçisiydi. Devrimci politika açısından Arjantin'deki 2001 devrimci yükselişinin hasadıydı. Büyük piquetero hareketinin ve emekçi halk ayaklanmasının üst üste dört başkan devirdiği Aralık 2001 günlerinde devrimci olmuştu. Devrime 14 yaşında yazılmıştı. O günden itibaren kendini devrimci adamış, hem PO'nun Arjantin'in en güçlü devrimci partisi olarak inşasında, hem de onun gençlik örgütü UJS'nin (Unión de Juventud Socialista-Sosyalist Gençlik Birliği) gelişmesinde önemli bir rol oynamıştı. Sasetru fabrikasının işçilerinin özyönetim deneyimine omuz verenlerden biriydi. UJS'yi Avellaneda'da kökleştirmişti. PO'nun son üç kongresine delege olarak seçilmişti. Henüz 23 yaşındayken, Arjantin ve dünya devrimine o kadar hizmet verebilecek bir hayat, karşı-devrimci sendika bürokrasisinin eliyle sona erdirildi.

Mücadelesi sadece Arjantin'de PO'nun önderlik ettiği sınıf mücadelesinde ve UJS'nin gençlerinin günbegün çalışmalarında değil, Uruguay'ın, Meksika'nın, Şili'nin, Venezüella'nın, Bolivya'nın, İtalya'nın, Yunanistan'ın, Finlandiya'nın, Filistin'in ve elbette Türkiye'de Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin ve Enternasyonalist Gençlik'in işçilerinin ve gençlerinin mücadelesinde yaşayacaktır.

Ona Latin Amerika devriminin o güzel söyleyişiyle sesleniyoruz: Çok erken olsa da, "hasta la victoria siempre, Compañero Mariano!" Zafere kadar durmadan yorulmadan, Mariano yoldaş! Sen ne kadar uzakta toprağa verilmiş olursan ol, Deniz'lerin, Mahir'lerin, İbo'ların yanında uyuyacaksın! 23 yaşındaki bedenini ölmüş olabilir, sen mücadelemizde yaşayacaksın!

